

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVIE ROSE

KIDNAPPED
BY THE
MAFIA
BOSS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MAFYA PATRONU TARAFINDAN KAÇIRILDI

EVIE ROSE

Copyright © 2024 by Evie Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu hikaye bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Kapak: © 2024 Evie Rose. Deposit Photos lisansı altındaki görseller. ✿

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

CONTENT NOTES

Bu içerik notları, okuyucuların isterlerse kendilerini bilgilendirebilmeleri için hazırlanmıştır. Bunlar film sınıflandırma notlarına dayanmaktadır. Bazı okuyucular bunları 'spoiler' olarak değerlendirebilir.

- Kötü dil: sık
- Seks: müstehcen konuşmalar içeren tamamen
- açıklanmış seks sahneleri Şiddet: sayfa içi ve dışı
- Diğer: yan karakter tarafından tecavüz girişimi, bıçakla şiddet tehdidi, yan karakterin sayfada ölümü, ilkel oyun, kaçırma, şüpheli rıza, esaret, yaş farkı

ABOUT

Sevgilim bıçak çekince kendimi banyoya kilitledim. Sonra uzun boylu, karanlık bir kurtarıcı kapıdan içeri girdi... ve beni kaçırdı.

En karanlık fantezilerimi internette anonim olarak paylaşmanın riskli olduğunu biliyorum. Özellikle de viral olmaya başladıklarında. Ama çıktığım ilk erkeğin saplantılı bir takipçi-hayran olacağını nereden bilebilirdim ki?

Her ne kadar bir erkeğin bana zorla olmasını istediğimi yazsam da, bu gerçeklik o kadar da çekici değil. Kilitli banyo, panik mesajlaşma, hayatım için korkma.

Bratva mafya patronu beni kadar.

Dimitri uzun boylu, kaslı, huysuz. Tuzlu ve biberli saçları var ve benim iki katım yaşında.

Onu daha önce de gördüm. Geçen hafta bir su birikintisine takılıp düştüğümde bana yardım etmişti. Ve o sokak köpeğini kurtaranın da o olduğuna eminim.

göre bir değil, iki sapığım varmış. Biri beni öldürmek istiyor, diğeri beni elinde tutmak istiyor.

CONTENTS

1. [Jenna](#)
2. [Jenna](#)
3. [Dimitri](#)

4. [Jenna](#)
5. [Dimitri](#)

6. [Jenna](#)
7. [Dimitri](#)
8. [Dimitri](#)

9. [Jenna](#)
10. [Dimitri](#)

11. [Jenna](#)
12. [Dimitri](#)

13. [Jenna](#)
14. [Dimitri](#)
15. [Jenna](#)
16. [Jenna](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkürler](#)

[Instalove by Evie Rose](#)

[Eve Pendle adıyla yazan Evie Rose'dan Çağdaş Romantik](#)

. . .

1 HAFTA ÖNCE

Ormanda arkamda karanlık bir varlık var ve ben onun avıyım. Gölgeleerin içine koşuyorum, kalbim küt küt atıyor, dallar kollarıma dolanıyor, nefesim boğazımda düğümleleniyor. zorundayım. Ama kaçma şansım olmadığını biliyorum.

Ondan değil, ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum.

Ya da kendi sapkın arzularımdan.

— *CATCHMEKISSME*

JENNA

Sapığımın bu gece burada olduğunu sanmıyorum.

Bu ilk buluşma için iyi bir şey mi? Belki, ama itiraf etmeliyim ki işe gidip gelmekten başka bir şey yaparken Londra'da peşimden koşmadığı için biraz hayal kırıklığına uğradım.

Bu da bu akşamın beklediğimden daha sıkıcı geçeceği anlamına geliyor. Bu restorana bağlı otel, harika bir gece uykusu sağlama konusunda kendini satıyor. Muhtemelen uyuklamanın akşam yemeğinde olmasını beklemiyorlar, ancak yüzüstü yemeğimin içine düşme riskiyle karşı karşıyayım.

Bu spagetti kasesi ile randevum Howard'dan daha fazla kimyam var. Ve marinara sosu çok daha baharatlı.

Howard'a ve dövüş sanatları boksı hakkında söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum. Yuh-huh. Sana inanıyorum, tişörtünü doldurmayan o çelimsiz kollarınla. Karton kesiklere karşı boks mu yapıyor?

Yemeğimi karıştırırken, keşke üzerine daha fazla peynir koysaydım diyorum. Ama açgözlü görünmek istemiyorum, bu yüzden küçük parmesan kasesine özlem dolu bakışlar atıyorum.

Sorun şu ki, geçmişteki Jenna'nın kararları cazibeden ziyade korku tarafından yönlendiriliyordu. Howard'ı sağa kaydurdım çünkü tehditkâr değildi. Sarı saçlı. Benim yaşlarımnda. Hafif yapılı ve soluk tenli, sanki masa başında çok oturuyormuş gibi.

Bu yemek hiç ama hiç bitmeyecek mi? Spagetti kase dipsiz bir kuyu.

Belki de çalıştığım veteriner kliniğinden bir köpek bulup onu benim için parlatmasını sağlayabilirdim. Daha da yakışıklı bir sahibi tarafından kurtarılmış muhteşem bir siyah-beyaz collie yavrusu vardı ve bu işi takdire şayan bir şekilde yapardı.

Ve dürüst olmak gerekirse, bir köpekle de daha iyi sohbet edebilirdim. Sevgilim bütün akşam benim hakkımda hiçbir şey sormadı. Bana defalarca polis memuru olduğunu söyledi ve bu Londra'da pek bir şey ifade etmese de -burada tüm gücün mafya babalarında olduğunu herkes bilir- ne kadar sıkıcı bir seçenek olduğunun altını çiziyor. Hoşlanmam bir erkeğe benziyordu. Ve erkeklerle ilgili deneyimlerim tamamen kurgusal ve ikinci el olduğu için, İyi, Mantıklı Kararlar™ vermem gerektiğini düşündüm.

Kuku seçimlerle ilgili düşünmemek. Bir kitaba dalmak veya sosyal medya hesabım için başka bir baharatlı mikro hikaye yazmak yerine gerçekliği kucaklamak: CatchMeKissMe.

Arkadaşlık uygulaması profilimde, doğada olmaktan, fiziksel aktivitelerden, derin sohbetlerden hoşlanan ve güçlü liderlik becerilerine sahip bir erkek aradığımı yazdım.

Bu bir örtmece olabilir.

Aslında benim istediğim, yaşımın iki katı kadar zengin ve tehlikeli bir gümüş tilki, beni ormanlarda kovalayacak ve bana iyi kızım deyip saçlarımı çekiştirirken V-card'ımı zorla alacak.

Pratikte aynı şey, değil mi? şaka yapıyorum.

Gülümsemeye zorlayarak kaşık ve Çatalımı düzgünce bir araya getirdim. "Tıka basa doydum."

"Doldurulmuş mu?" Howard'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an için yüzünden çirkin bir şey geçiyor, analiz edemeyeceğim kadar hızlı.

Doldurulmuş. Ehhhy... Böyle ifade etmemeliydim. İnternette, iyi bir dolma istemekle ünlüyüm. Çok fazla yemek ya da tavuk gibi bir şey değil. Hayır, beni yere iten ve uzun boyuyla beni lezzetli bir şekilde dolduran yaşlı adam tipi.

Ama bu gece dolma yok. Bu solgun, sıkıcı pislikle asla.

"Gerçekten aç değilim," diyorum kararlılıkla.

Howard'ın ağzı buruşuyor ve midem hiç de hoş olmayan bir şekilde bulanıyor. "Belki bir içki daha? Ben yemeğimi bitirirken?"

"Elbette." Susamadım ama sanırım daha fazla konuşmaktan iyidir.

"Ben bara gidiyorum." Ben garsonun geleceğini ayağa kalktı.

O yemeğini bitirirken ben de içkiden birkaç yudum alıyorum. Neyse ki tatlı önermiyor ve garson kız buradan gitmem gerektiğini hemen fark edip hesabı getiriyor.

"Kesinlikle olmaz. Yemeğinizin parasını ödeyemezsiniz," diyor Howard, hesabı bölüşmeyi teklif ettiğimde restoranın yarısının duyabileceği kadar yüksek sesle. Köşede tek başına yemek yiyen bir adam bile bana bakıyor ve beynim onu tanıdığımı sanıyor ama Howard hesabı kalem kalem inceleyip hangilerinin bana ait olduğunu not ederken yüzüm kızararak hemen başka tarafa bakıyorum.

"Bu içki çok pahalı."

"Bu nar suyu," diye haklı çıkmaya zorlanıyorum ve kulaklarım aşağılanmayla diken diken oluyor. "Sizin için gerçekten iyi ve lezzetli."

"Basit bir birayı tercih ederim," diye yanıtlıyor. "Biraz sert, bilirsiniz?"

"Mm." Bağlayıcı olmayan bir ses çıkarıyorum. Soluk, acı, gazlı su mu? Bana göre değil.

Restorandan çıkıp otelin fuayesine doğru yürürken, kaçmak için can atıyorum.

En kötü ilk buluşma. Şimdiye kadarki.

Dürüst olmak gerekirse, eğer bu gerçek hayattaki randevularsa, ben kitap erkek arkadaşlarına geri döneceğim. En azından onlar eğlenceli. Kurgusal olması bir dezavantaj, kabul ediyorum, ama cılız, sarışın Howard gerçekliğin sağlayabileceği en iyi , beni yok sayın.

"Bu güzel akşam için teşekkür ederim." Elimi tokalaşmak için uzatarak herhangi bir öpücük teklifini - teklif edeceğini sanmıyorum ama yine de tedbirli olmakta fayda var - önlüyorum.

Howard kaşlarını çatıyor ve karşılık vermiyor. "O zevk bana aitti."

Oof. Garip.

"İyi geceler." dönüyorum. Bu buluşma düşündüğümde daha yorucu geçti. Evde kitap okuyan bir erkek arkadaşla yatağa girmeye çok hazırım.

"Jenna!" Howard omzumu yakaladı ve irkildim. "Jenna, bekle."

Gergin ve sahte bir kıkırdamayla elinin altından sıyrılıyorum.

"Benim için hızlıca bir şey yapabilir misin?" Howard'ın sesi asılmış ve dokunuşundan kaçtığım için incinmiş gibiydi.

"Ne oldu?" Evet demiyorum.

"Gelip yavru köpeğime bir bakar mısınız?"

Ona bakıyorum ve inanamamaktan başım dönüyor. "Yavru köpeğin mi var?"

"Odamda. Onu yanımda getirdim. Ama biraz rahatsız. Bir göz atarsın diye düşündüm."

Oh, Tanrı aşkına. Ben bir veteriner hemşiresiyim, ücretsiz veteriner değilim. Ama kibarım ve yavru köpeği yalnız bıraktığı için onu azarlamıyorum. Bu onun otel faturası. Bahse girerim ki her köpek yavrusu yatağı tuvalet, her şeyi de çiğneme oyuncağı olarak kullanmıştır. "Köpeğinize ne oluyor?"

"Uyuşuk. Yorgun olduğunu düşünmüştüm, ama... Bilmiyorum.

Sıcak ve kuru bir burnu vardı. Bu normal, değil mi?"

"Hayır..." Olamaz. Hasta bir yavru köpeği var ve ona bakmak yerine randevuya mı gitti? İnsanların nesi var böyle? Çok yorucu. "Bu doğru değil. Onu bir veterinere götürmelisin."

Omuz silkiyor. "Oh, sanırım iyi olacak. Eğer onu görmek istemiyorsan bırakırım."

Lanet olsun. Yavru köpeğin yanına gitmezsem, muhtemelen ihmalkâr sahibi tarafından acı ve hastalık içinde bırakılacak.

"Sadece gelip bir dakika bakın ve bana profesyonel fikrinizi söyleyin. En fazla beş dakika."

Tereddüt ediyorum ve Howard zayıflığını hissediyor. "Sana yemek ısmarladım."

Tartışamayacak kadar yorgunum. Yavru köpeği görmek, onun için endişelenmekten ve gecenin bir yarısı mesaj atıp talimatlar almak zorunda kalmaktan daha hızlı olacak. Başımı sallayıp takip ediyorum, çünkü kimsenin bir köpeği ihmal etmesine izin vermem mümkün değil. Ve evet, sanırım yemeğimi de o ödedi.

Yavrusunu kontrol edip doğruca eve gideceğim. Tanrım, onu yanlış değerlendirmişim. Bu uygulamalarda "hayvanlara karşı nazik" olup olmadığını filtrelemek için bir onay kutusu olmalı.

Geçen gün veterinere kurtarılmış bir köpek yavrusu getiren dövmeli, yaşlı ve Rus aksanlı adamı düşünmeyeceğim. Köpeğin tedavi masraflarını karşılamasının ve yerel barınağa yüklü bir bağışta bulunmasının ne kadar hoşuma gittiğini düşünmeyeceğim. Ve kesinlikle ondan ne kadar hoşlandığımı ve beni takip ettiğini hayal ettiğimi de düşünmeyeceğim. Onun varlığını hissettiğimi, vitrinlerin yansımalarında onu gördüğümü hayal ettiğimi. Geçen hafta beni bir su birikintisinden çıkaran adam - bu sefer bir örtmece değil, ne yazık ki - gerçekten ona benziyordu. Ama o kadar çabuk gitmişti ki, teşekkürlerimi kekelemekten başka bir şey yapmaya fırsatım olmadı.

Veterinere götürmek ve hastalandığında yalnız bırakmamak gibi 101 yavru köpek bakımını bile yapamayan bir adama ilk randevunuzu vermenin hatalarını düşünmenin bir faydası yok.

Howard anahtarı kilide sokarken, "İşte burada," diyor. İçeriden hiç ses gelmiyor ve bu kötüye işaret gibi geliyor. Zavallı köpek. Olası hastalıklar aklımdan geçiyor.

Howard kapıyı açıyor ve bana önden girmemi işaret ediyor.

"Nerede o? Ve onun..." Boş ve tamamen temiz ve düzenli bir otel odasına giriyorum ve kapı arkamdan kapanıyor.

Nabzım hızlandı.

"İsim..." Howard bana doğru ilerlerken acınası bir şekilde bitiriyorum, gözleri sert. Uzaklaşırken göğsüm sıkışıyor.

"Artık yalnızız, numara yapmayı bırakabilirsin," diyor sıradan bir kötülükle.

"Ne? Numara yapmıyorum. Yavru köpeğin nerede?"

İnce bir eliyle kasıklarını kavırıyor. "İhtiyacın olan tüm büyük köpek bende, tam burada."

İğrenç ve kaba. Dizlerimin arkası yatağa çarptı ve korkunç bir şekilde netleşti. Köpek yavrusu falan yok. Beni buraya sahte bahanelerle çekti.

"Şimdi gidiyorum." Sesim doğal olmayan bir şekilde yüksek.

Gülüyor. "Devam et. Dene bakalım. Kovalanmayı seviyorsun, değil mi?"

İçimdeki her şey soğuyor ve ölüyor.

O biliyor. Gizli, yasadışı, fantezi dolu Instagram hesabımı biliyor.

"Beni nasıl buldun?" Şok içinde bedenimin üzerinde süzülerek soruyorum. Anonimliğimi koruma konusunda çok dikkatli olduğumu sanıyordum.

"Bir süredir seni izliyordum, önce internette, sonra da burada, Londra'da buldum."

Bu adamın tehditkâr olmadığını mı düşündüm? Ben bir aptalım. Tam bir gaf kafalıyım ve hatamın bedelini ödüyorum.

"İstediğini biliyorum, ne yazdığını gördüm." Bir adım daha atıyor. "Beni kovala. Yakala beni. Öp beni. Canımı yak."

Dehşet içinde boğazım düğümleniyor. Fantezi ya da korku filmlerindeki türden bir korku değil.

Hayır.

Böyle olmasını istemiyorum. Gerçekten tecavüze uğramak istemiyorum. İstedğim... Korkutucu ama heyecan verici. Korku ve eğlence. Beni takip edecek biri, evet, ama düşmeden önce beni yakalayacak biri.

Howard beni zorlarsa, canım yanacak.

Gerçek acı. Hoş bir acı değil.

Neden beni odasına gelmeye ikna etmesine izin verdim?

Aptalca. Çok aptalca.

Onun bir polis olduğunu düşünmek beni

rahatlattı. Polisi bile arayamıyorum.

"İstedğin kadar bağır," diyor, sanırım güven verici bir tonda, cebinden katlanır bir bıçak çıkarıp ağzını açarken. Keskin metal tehditkâr bir şekilde parlıyor. "Bu odanın özellikle yalıtılmış duvarları var. İyi bir gece için."

JENNA

Fantezilerim beyaz elbiseler ve ormanlarla dolu. Gizli kodların fısıldandığı anlaşmalar: güvenli sözler ve vaatler. Toprak kokusu ve yutulmak üzere olan yumuşak bir yaratık olmanın heyecanı. Soğuk metal ve polyester kaplı bir yatak değil.

Howard elini uzatıyor ve ben dehşet içinde donup kalıyorum. Duvarlar ses geçirmez olduğu için kimse çığlıklarımı duymayacak ve beni kurtarmaya gelmeyecek.

Tek başımayım.

Söyleyebileceğim şeyler, sayfaları karıştırırken süper hızlı bir kitap okuyormuşum gibi aklımdan geçiyor. Güvenli kelime. Turuncu. Kırmızı. Dur. Lütfen, hayır. Bunu istemiyorum ve rızam yok. Samimi olsaydın, anonim çevrimiçi kişiliğimi bildiğini en baştan söyledin. Hayır. Sert hayır. Gerçek hayır.

Önceden anlamamız gerekiyordu. Sen korkunç bir canavarsın, bırak gideyim.

Böyle hissedeceğimi düşünmemiştim.

Ama olarak I bak içine benim saldırganın

Gözler, I bkz. Merhamet yok. Anlayış yok.

İtiraz edebileceğim bir şey yok.

için. Yan tarafa bakıp olası kaçış yollarımı ölçüyorum.

Sırıttıyor ve uçuşumu engellemek için yer değiştiriyor. Geçen hafta beni su birikintisinden çıkaran adam gibi iri yarı ve kaslı değil. Ama ben küçük bir kızım, o ise yetişkin bir adam. Daha güçlü olmak için bayılınacak biri olması gerekmiyor. Genetiği onun tarafında.

Beni köşeye sıkıştırıyor, fark ettim. Onun beklemediği bir şey yapmalıyım. Bakmadan kendimi yatağa atıyorum, etrafımda dönmeden önce çırpınıyorum ve yuvarlanıyorum. Ama tüm avantajlar onda. Ben tekrar ayağa kalkıp koşmaya başladığımda Howard banyonun yanındaki küçük koridor boşluğuna girmiş ve güvenlik zincirini geçirmişti.

"Oyunumuzun kesintiye uğramamasını sağlamak için" diyor.

Dehşet midemde birikiyor ve beni . Titriyorum ve sırtı kapıya dönük, bıçağı parıldayarak dururken gözyaşlarım tehdit ediyor.

"Güzel vücudunun neresini kesip açacağımı ve hayatının nerenden kanadığını göreceğimi düşünüyordum." Gülümsemesi şeytani, çılgınca. "Ödülümü dilimlemek için sabırsızlanıyordum."

O zaman beni vuruyor, gerçekten kemiklerime kadar işliyor. Beni öldürecek. Eğer kaçamazsam, burada öleceğim.

Onunla dövüşmeyi deneyebilirim ama bıçak elinde kalıyor. Onu geçip kapıyı çekerek açamam, onu kapıdan uzaklaştırabilsem bile. Güvenlik zincirini çıkardığım zaman, eğer henüz çıkarmamışsa, avantajı ele geçirmiş olacaktı.

Ama benim dışımda son bir seçenek daha var.

Neredeyse banyoya düşüp kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Kilit, Howard öfkeli bir kükremeyle tahtaya çarpmadan önce zar zor yerine oturttuğum dayanıksız bir sürgü, ama hiç yoktan iyidir.

"Jenna!" diye hırlıyor. "Ne yapıyorsun?"

Sırtımı kapıya dayayıp gözlerimi kapatıyorum, beynimin bundan bir çıkış yolu bulmasını diliyor ve kalbimin

korkudan kendini parçalara .

"Tuvalete gitmem lazım!" Geri aradım. Belki bir plan yapmak için zaman kazanabilirim. Bu küçük banyoda yeterince hava yok, nefes almakta zorlanıyorum ve başım sallanıyor.

Devekuşu gibi davranmak işe yaramayacaktı, bu yüzden gözlerimi zorla açtım ve bir şey aradım... Bir şey. Belki bir silah? Tuvalet, lavabo, duş kabini ve üzerinde ayna olan bir makyaj lavabosu var.

Yansımam bana ihtiyacım olan tüm cevapları veriyor. Saldırganın kafasına tuvalet kağıdı fırlatmak dışında, tek başımayım. Beni kurtaracak tek şey kendimim.

Bu ve çapraz çantamdan aldığım telefonum.

Kimi arayabilirim? Ailem tatilde... Aslında bu sefer hangi Karayip adası olduğundan emin değilim. İnternette insanlarla sohbet ediyorum ama yardımına koşacakları pek söylenemez.

Polisle konuşamam. O da onlardan biri, yani bana asla inanmazlar. Peki ben ne diyeceğim?

"Memur bey, arkadaşınız bana saldırdı. Hayır, rızam yoktu. Evet, rıza dışı fantezilerle dolu bir sosyal medya hesabım var ama bu rıza dışı bir rıza dışılıktı çünkü bunu önceden konuşmadık."

Hayır.

Gerçekten yalnızım.

Ev arkadaşşıma mesaj atıyorum ama yardım etmeyeceğini biliyorum. Bir barda çalışıyor ve bugün lanet olası bir Cuma gecesi. Oturup benden mesaj var mı diye telefonunu kontrol etmeyecektir.

Belki de sapığımın daha iyi doğasına hitap edebilirim? Benim insta hesabımı takip ediyor, değil mi? Açıyorum ve hızlı bir grafik yapıyorum.

Unutmayın millet: güvenli kelimeyi söyleyene kadar her şey eğlence ve oyundan ibarettir.

Ne demek istediğimle ilgili sorular çığ gibi büyüyecek, çünkü bu benim tipik içeriğim değil. İlkel oyunlarla ilgili neşeli mikro hikâyelerim viral oldu. Bu çok ciddi. Çok fazla gerçeklik, ki şu anda tam da böyle hissediyorum.

Çok gerçek.

Gönder'e tıklıyorum, telefonumu çantama geri koyuyorum ve makyaj masasına yaslanıyorum.

Takipçim bunu görüp anlayacak mı? Howard'ın daha iyi bir doğası muhtemelen yoktur, ama denemek zorundayım.

Kapı çalındı. Sessizlik.

Sonra bir kapı daha çaldı, bu sefer daha ısrarcıydı. "Kim o?" Howard şüpheyle seslenir.

"Efendim, faturanız hakkında bir soruşturma var." Ses erkek, kaba ve alçak, biraz Rus aksanı var. Ama saygılı.

Bununla ilgili bir şey hafızamı kurcalıyor.

"Ödedim," diye tersliyor Howard.

"Efendim, sizden sadece..."

Sabırsız bir iç çekiş, zincir şingirtisi, bir kapı sesi, ardından sert bir cismin duvara çarpmasıyla bir gümbürtü.

"Nerede o, seni blyat?" diye homurdanıyor bir adam ve kafam karışıyor. Hiç kimsenin sesinin bu kadar öfkeli çıktığını duymamıştım. Bu yeni adamın sesinden öfke fişkırıyor.

"Bırak beni, ben-"

"NEREDE O?"

Korku omurgamdan aşağı süzülüyor ama bir şekilde susturuluyor. Sanırım ben... Başım dönüyor.

Oturmam lazım.

Dizlerimin bağı çözülürken makyaj masasına ama sonunda yere yığılıyorum.

"Jenna." Adamın Rus aksanı gerçekten çok güçlü ve ben titriyorum. "Jenna, beni içeri al."

Elimden gelse bile kapıyı açar mıydım bilmiyorum. Burası artık benim evim olabilir. Bu topraklarda daimi ikamet.

soğuk fayanslar. Ama cevap vermeye çalıştığımda, bu bir vıraklama.

"Zayka, beni içeri al!" Saf panik, talebin içine işliyor.

Hatırlıyorum... O sesle ilgili bir şey. Yavru köpeği kurtaran adamın görüntüsü zihnimin kenarlarında bulanıklaşıyor. Ve parçalar son birkaç ay içinde defalarca gördüğüm bir adamda birleşiyor.

Kapı çarparak açılıyor ve uzun boylu bir adam kapı aralığını dolduruyor. Yerden ona bakıyorum ve görüş alanımda sallanıyor. Uzun boylu, siyah saçlı, geniş omuzlu, koyu renk bir takım elbise giyiyor.

"Jenna," diyor, yüzükoyun yatan bedenimin önünde dizlerinin üzerine çökerek. Gözleri vahşi, yabanıl. Kış mavisi.

Ve tanıdık.

Restoranın köşesinde gördüğüm adam.

Takipçimin bu gece beni terk ettiğini düşündüm. Sonra, sapığımın yemek yediğimi fark ettim.

Gözlerim kafamın içinde yuvarlanıyor.

Her şey kararmadan önce son düşüncem: İki takipçim var.

Bayılırken kendine zarar vermesini önlemek için tam zamanında başını tutuyorum.

O svolach bunu ödeyecek. Ona ilaç verdi. Benim Zayka'm, benim küçük tavşanım. Ona zarar verecekti, ve şimdi onu kollarıma aldığımda sarkıyor.

Hay sikeyim. Banyodan çıkan korkak kaçtı. Yapacak daha önemli işlerim olmasaydı peşinden koşup dünyadaki tüm acıyı ona çektirmek isterdim. Yani, Jenna'ya bakmak.

Yoluma çıkan şanssız konuklara ters ters bakarak otelden çıktım ve onu isimsiz cipe taşıdım.

Jenna'yı sıkıca tutarak yolcu kapısını açmak, koltuğu arkaya yatırmak ve emniyet kemerini takmak biraz garip, ama kısmen ağırlığı çok az olduğu için, kısmen de kimseyi -ne bir sağlık görevlisini ne de kendi sadık adamlarımı- yardıma çağırmadığım için bunu başarıyorum. Benden başka kimse ona dokunmayacak.

Çok fazla hoşgörölü davrandım. Mesafemi korudum çünkü o genç ve ben yaşlı bir Bratva patronuyum. Kendime onu uzaktan izlemenin, takip etmenin yeterli olduğunu söyledim.

Ama öyle değil. Ve şu andan itibaren, ona dokunan her erkek ölür. Randevusundan başlayarak.

Jenna'nın yanağını okşama dürtüsünü görmezden gelerek sadece nefes alışını kontrol ediyorum. Sonra Londra'yı çok hızlı geçiyorum ve Rotherhithe mafya doktoru telefonuna cevap vermek için tam üç kez çaldırınca homurdanıyorum. Tembel pislik.

"Neredesin sen?" Talep ediyorum. Matvey sağduyulu, kurşun yaralarını dikmekte ve çantasından muhtemelen yasal olmayan ama kesinlikle işe yarayan ilaçlar çıkarmakta mükemmel.

"Kent'teki malikanenizde-"

Yemin ediyorum ve bir sonraki köşeden güneye doğru dönüyorum. Rotherhithe'deki operasyon üssüme gidecektim ama bunun yerine Jenna'nın ihtiyacı olan tıbbi yardımı almak için Londra'nın dışına çıkmam gerekecek.

"Her şeyi hazırlayın," diye emrediyorum. "Uyuşturulmuş. Sanırım basit bir uyuşturucu, ama testlerin yapılmasını isteyeceğim. En iyi tedaviyi alacak. Tek önceliğiniz o."

"Evet, patron. Kim-"

Jenna'nın kim olduğu ve benim gibi huysuzluğu ve yalnızlığıyla nam salmış, kadınlara, içkiye ya da işimle ilgili kötü alışkanlıklara asla düşkün olmayan bir kralın neden birdenbire bir kıza yaltaklandığına dair sorulara cevap vermeye hazır olmadığım için telefonu kapattım.

Sonra, operasyon şefim Arkadi'yi arayacağım.

Ben talimatları hızlıca verirken Arkadi, "Tüm kaynaklar bu adamı aramak için kullanılsın," diye tekrarlıyor. "Anlaşıldı. Adı ne?"

"Howard. Muhtemelen."

Kısa bir sessizlik oldu. "Sanırım 'Muhtemelen' onun soyadı değil."

"Hayır." Sabırsızım ama sorduğu için Arkadi'yi suçlayamam. Bu olağan bir şey değil. "Sarışın. Sopa böceğine benziyor ve tecavüzcü kadınlarla çıkmayı seviyor."

"Pizdets. Devam edecek pek bir şey yok."

"Elinden geleni yap," diye cevap veriyorum acımasızca. Ve dakikalar sonra sadece yolun sesi ve benim tıkırdayan parmaklarım var

Londra'nın genişleyen şehrinden çıkarken hız sınırlarını görmezden gelirken direksiyonda.

Howard'ı hemen bulup ortadan kaldırmalıyım. Kaynakların her zamanki koruma işlerimize nasıl yeniden tahsis edilmesi gerektiğine dair nedenler uydurabilirim, ama aslında onun dünyada nefes alması beni rahatsız ediyor.

Kızıma dokundu. Ölmesi gerek.

Bunu gerçekten yapmak istemiyorum... Kendi başıma halledemeyeceğim kadar önemli bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Ama şu anda önceliğim Jenna.

Telefon çaldıkça kuşklarım devam ediyor.

"Westminster," diye kesik kesik cevap geliyor.

"Yardıma ihtiyacım var." Havadan sudan konuşmak yok. "Daha doğrusu, Londra Mafya Birliği'nin yardımına."

Westminster'ın kralı "Devam et," diye yanıtlıyor ve Londra Mafya Sendikası toplantılarındaki göze çarpan sessizliğim için beni aramadığına son derece minnettarım. Bu sefer düzeltmeye çalıştıkları ağaçtaki kedi her neyse ona sözsüz bir şekilde maddi katkı gönderiyorum. Sonuncusu yoldaki çukurlarla ilgili bir gavno idi.

Adil olmak gerekirse, karanlık şehir sokaklarında sürüşüm pürüzsüz yüzey nedeniyle daha hızlı, bu yüzden sanırım bir noktaya değindiler.

"Bir adamın öldürülmesini istiyorum." Hâlâ baygın olan Jenna'ya bakıyorum ve şimdi hem yeni hem de tanıdık gelen koruyucu bir içgüdüyle birlikte öfkem yeniden yükseliyor. Jenna'dan önce hiç böyle hissetmemiştim. "Derhal."

"Neden? O senin için kim?" Westminster mutlak bir sakinlikle sorar.

"Bana tecavüz etmeye çalıştı..." Jenna'yı nasıl tarif etsem? Saplantım mı? Takiplerimin kurbanı. Yasak meyvem.

Westminster, "Londra'da daha az tecavüzcü olması her zaman ilgimi çekmiştir," diyor. "Böyle şeylerle fazla ilgilendiğinizi fark etmemiştim. Fikir mi değiştirdin?"

"Öyle de denebilir," diye cevap veriyorum ters bir şekilde.

"Mmm." Westminster'ın sesi eğlenmiş gibi. "Peki bu fikir değişikliğiyle nasıl tanıştınız? Bir adı var mı?"

"Jenna Erith. Rotherhithe'de köpeğim Karik'i götürdüğüm veterinerde çalışıyor." Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum. Ama onun adını söylemek iyi hissettiriyor. "Bu adam onu dolandırdı ve bir randevu sırasında ondan faydalanmaya çalıştı."

Parmak eklemlerim direksiyonda bembeyaz oldu. Biriyle çıktı. Sevgilim başka bir adamla buluşmaya gitti. Onun Howard'a gülümsediğini gördüğümde göğsümden taşmaya çalışan kıskanç öfke üzerimde tekrarlanıyor ve magmayı yutuyorum. "Onu banyodan kurtarmak zorunda kaldım ve adam ona ilaç verdi."

Jenna benim değil, kendime hatırlatmak zorundayım. Ama yine de küçük bir ses homurdanıyor.

"Ve sen de yardım etmek için oradaydın." Westminster şimdi kesinlikle eğleniyor. "Çok mu takip ediyorsun?"

Tek cevabım Rusça renkli küfürler etmek oluyor. Zayka'mdan başka kimseye kendimi açıklayacak değilim. "Bunu yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

"Elbette." İma ettiğim şeyden biraz rahatsız olmuşa benziyor. "Bir gün bana Londra Mafya Sendikası'nın neden kurulduğunu sorun."

"Bunun bir eyle ve matematikle ilgili bir karışıklıkla ilgili olduğunu sanıyordum," diye alay ettim.

Westminster kıkırdar. "O da var. Bana şu halledilmesini istediğin pislikten bahset."

Ona elimdeki tüm detayları veriyorum ve Arkadi'nin aksine o hiç etkilenmiyor.

"Onu bulacağız. Kızına iyi bak."

"Yapacağım." Jenna'ya bakıyorum. Bu bir söz, Westminster'a değil, ona.

Bir kez daha aradım, bu kez uyandırdığım, kafası tamamen karışmış hizmetçimi. Belli ki isteğimin çılgınca olduğunu düşünüyor ama bunu söylememesi gerektiğini bilecek kadar da mantıklı.

Yolculuğun geri kalanı gergin ve sessizdi. Bakışlarımı yolda tutmaya çalışıyorum ama Jenna'yı kontrol etmekten çok

hissediyor. Bilinci yerine gelmiyor ama huzurlu görünüyor, yeşil gözleri kapalı ve sarı saçları omuzlarına ve deri koltuğa dökülüyor.

Kent'teki kır evime yaklaşıırken, arazinin her iki yanında bulunan sık ormanlık alanlardan geçmekten her zaman keyif almışımdır. Londra'da ulaşamayacağınız bir şekilde sakin ve Rotherhithe, yüzlerce yıllık evimin tam aksine gelişen bir sanayi ve modernite bölgesi ve orman daha da yaşlı hissettiriyor.

Bugün, Jenna'nın bir dakika önce güvende olması için her şeyi yerle bir ederdim.

"Matvey," diye bağıryorum malikanenin önünde sert bir fren yaptıktan sonra arabanın kapısını açarken.

"Patron." Doktor belli ki yaşamak istiyor, çünkü ana girişe çıkan krem rengi taş basamakların dibinde hazır bekliyor.

Bir saniye içinde arabanın etrafındayım, sonra Jenna'nın baygın bedenine bakıyorum, kalbim boğazımda.

"O iyi mi?" Zorla söyledim.

Matvey omzumun üzerinden Jenna'ya bakıyor ve içgüdüsel olarak onu korumak istiyorum.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum emniyet kemerini çözüp onu kollarıma alırken. Jenna'yı otururken gördüğüm anda onu o restorandan sürükleyerek çıkarmalıydım. "Onu baygın halde buldum."

Neyse ki burada bulunan Rotherhithe'li erkekler ben eve girip üst kattaki yatak odama çıkarken ve Jenna'yı yatağa yatırırken yanımdan ayrılıyorlar.

Sonraki bir saat, Camden'in o zamanlar Rotherhithe'in kralı olan babamı ele vermemi sağlamak için dört tırnağımı söktüğü zamandan daha kötü geçti. Matvey kan aldı ve testler yaptı. Dikkatle Jenna'nın nabzını dinliyor, ben de yumruklarımı sıkarak onu izliyorum. Plastik eldivenler giyiyor ve ona doğrudan dokunmamaya son derece dikkat ediyor, bunun yerine benden kollarını hareket ettirmemi veya başını eğmemi istiyor. İşte bu yüzden

erkekler iyi para alır. Çünkü tehlikeli bir durumu nasıl okuyacaklarını ve buna göre nasıl hareket edeceklerini bilirler.

Tehlike patronlarından gelse bile.

Jenna'ya ilaç verildiğine dair şüphelerimi doğruluyor.

"Uyandığında kafası karışmış olabilir. Ama iyi ," diyor eldivenlerini çıkarıp bazı tıbbi ekipmanları toplarken. "Küçük bir risk var..." Matvey bir düzine koşul sıralıyor, ama onun iyi olacağına dair içimde kabaran rahatlamayı aşamıyorum. "Bir kadın personel ayarlayabilirim."

"Hayır." Onu benden başka kimse umursamıyor ve uyandığında burada olan ben olacağım.

Beni hoş karşılayıp karşılamayacağı başka bir soru...

Çok uzun bir geceydi. Matvey biraz uyumak için çekildiğinde -herhangi bir değişiklik olursa diye aradım- Londra Rotherhithe'deki rezidansımın hizmetçisi kapıyı geçici olarak çağıyor ve istediğim şeyi getiriyor: köpeğimi ve Jenna için yeni kıyafetler.

Jenna'ya göz kulak olurken çalışmaya çalışıyorum ama çoğunlukla bakışlarım onun yüzünde kalıyor.

Siyah-beyaz Border Collie cinsi yavru köpeğim Karik, önce ayaklarımın dibinde top gibi kıvrılıp bana eşlik ediyor. Sonra sabahın beşinde, hava hâlâ karanlıkken uyanıyor ve odanın içinde geziniyor. Jenna'nın uyuduğu yatağa atlamadan önce temkinli bir şekilde bana bakıyor.

"Karik..." Derin ve alçak bir ses tonuyla uyarıyorum. Ama onu lezzetli bir ikrammış gibi kokluyor, sonra Jenna'nın kalçasına sokuluyor ve memnuniyet dolu bir nefes alıyor.

Ve bir anda köpeğimi kıskandım. Kısa bir süre önce başıboş bir itti ve şimdi bir milyarderin evcil hayvanı ve dünyadaki en mükemmel yerde: Jenna'nın amının hemen yanında.

Birkaç saat sonra Karik tekrar uyanıyor, geriniyor ve yatakta Jenna'nın yüzüne doğru ilerleyip -utanmadan Jenna'nın kulağını yalamaya başlıyor.

"Karik," diye tıslıyorum. "Dur." Çünkü her ne kadar Jenna'nın her yerini seve seve yalayabilecek olsam da, ne kadar lezzetli olurlarsa olsunlar insanları istemeden yalayamayız.

Karik başını kaldırıyor, kuyruğunu sallıyor ve hayatımdaki diğer tüm insanların aksine beni tamamen görmezden geliyor. Jenna'yı yalamaya devam ediyor.

"Yeter," diye homurdanıyorum. "Otur!"

Sonunda, eğitimin bir kısmı yavru köpeğime ulaşıyor ve itaatkâr bir şekilde kamburunun üzerine oturuyor, kulakları dikilmiş, ön patileri tam yüzünün yanında.

İçimi çekiyorum, sinirleniyorum ama Jenna kıpırdandığında kısmen eğitilmiş canavarıma daha fazla emir vererek onu uyandırmak istemiyorum.

Hâlâ dün gecedен kalma elbisesini giymiş, ama yorganın altına sokulmuş ve ayakkabılarını çıkarmış olan Jenna kımıldar ve yeşil gözleri açılır, şüphesiz kürkten bir duvar görür.

Daha iyice düşünmeden ayağa kalkıp başucuna gittim.

"Oh, hey oğlum," diyor usulca. Karik -küçük tart-kuyruğunu sallıyor ve onu kokluyor. Bir kolunu uzatıyor ve koklaması için elini uzatıyor. "Nasıl ..." Alnı kırıışıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Sessizce söyledim.

Başını kaldırıyor ve yüzünde panik çizgileri beliriyor. Hiçbir şey görünmese de üstünü örtmek için çabalıyor ve sanki bir bukalemunmuş da kendini saklayabiliyormuş gibi yatak başlığına sırtını yaslıyor.

Karik onun bu hareketine şaşırarak yataktan atlıyor ve gelip yanıma oturuyor. Benim sadık köpeğim şimdi endişeli.

"Neredeyim ben?" diye , gözleri kocaman ve...

Korkmuş. Jenna dehşete düşmüş. Benden.

Yebat.

. . .

6 GÜN ÖNCE

Beni dehşete düşürse bile, kontrolümü kaybetmekten zevk alıyorum. Kovalamacayı ben yönetiyorum, nereye gideceğimizi ben belirliyorum.

Onu cezbediyorum. Beni ileri doğru itiyor.

Korku gerçek, bağlantı da öyle. Bu arayışta birbirimize bağlıyız.

Karanlıkta savruluyor da yalnız değilim.

- *CATCHMEKISSME*

JENNA

Uykunun sisi dağıldıkça panik damarlarımda sert ve parlak bir şekilde yayılıyor. Bu bir rüya değil. Kocaman, rahat bir yatakta, orman yeşili boyalı güzel bir yatak odasındayım, perdelerin arasından altın rengi sabah ışığı sızıyor. Ama kalbim çarpıyor.

İlk randevumun başlangıcından sonrasını gerçekten hatırlayamıyorum... Düşüncelerimin arasında dolaşıyorum ama hepsi su gibi. Hiçbirine tutunamıyorum. Howard'la yemek yiyordum. Berbattı. Ondan sonra her şey bulanıklaştı. Sırtımı ürperten belli belirsiz bir korku ve dehşet hissi var ama gerçek bir anıya yaklaşan hiçbir şey yok.

Buraya nasıl geldiğimi ya da bu dağ gibi adamın neden tepemde durduğunu hatırlamıyorum. Ama onu tanıyorum.

Tam olarak değil. Yanında siyah-beyaz, uzun tüylü, dar ağızlı ve nefes nefese neşeli bir sırıtışı olan bir köpek var, tanıştığımızdan beri ikisini de düşünmeden edemiyorum. Sanırım onlardı? Hafızama şu anda güvenemeyeceğim açık.

Adam ve ben birbirimize sessizce bakıyoruz.

Uzun boylu, yatakta kıvrılmışken tam olarak ne kadar uzun olduğunu söylemek zor ama 1.80'in üzerinde. Buz mavisi gözleri, kısa bir sakalla örtülü kare çenesi var. Kırpılmış tuzlu ve biberli saçları, ellerini defalarca çekmiş gibi garip açılarla yukarı kalkıyor. Siyah takım elbisesi belli ki pahalı ama çok buruşuk ve kravatını atmış, gri gömleğinin yakasını açık bırakmış, köprücük kemiğinin altındaki birkaç koyu renkli tüyü ortaya çıkarmış. Göğsü geniş ve öne doğru eğildiğinde kumaş kaslarının üzerinde geriliyor.

Kalbim panik içinde hızla atmaya ve gümbürdemeye başlıyor. Bu adam tam olarak kaçtığımı sandığım kişiydi. Howard'la randevuyu ben ayarladım. Yaşça büyük, korkunç derecede yakışıklı ve ondan çok ama çok etkilendim. Yanına biraz da erimiş peynir koysanız, onu açgözlü lokmalar halinde yerim. O kadar çok tıkınırdım ki karnım şişerdi... Ya da belki beni tutup başka bir şekilde çarpardı.

Beni bir bebek yumrusuyla doğur.

Düşüncelerimi duyamasa da yanaklarım ısınıyor. Belki de kafama bir darbe aldım, çünkü bu akli başında bir şey değil.

Neredeyim ben?

Daha iyi. Bunlar bu durum için doğru düşünceler, Jenna. Yabancı gibi hissetmeyen bir yabancının peşinden koşmak değil.

"Al."

Ancak adam dönüp bir bardak su koyduğunda ona aptal aptal baktığımı fark ediyorum. Bardağı uzattığında, almadım.

Başını imtiyazlı bir şekilde yana eğiyor ve suyu bana tekrar sunmadan önce bir ağız dolusu yutuyor. Sanırım titriyor olmalıyım, çünkü bardağı alırken parmaklarımız birbirine değiyor, ben sabitlenene kadar bırakmıyor. Sıcak, katı ve rahatlatıcı ve ben minnetle içerken tenimizin buluştuğu yeri yumuşak bir parıltı sarıyor.

Kısa bir mesafede oturuyor, o iri gövdesini daha az korkutucu bir duruşa doğru katlıyor ve beni izliyor. Ona ve ötesindeki odaya gizlice bakıyorum. Huzurlu ve geniş bir oda, siyah dokunuşlarla koyu yeşil renkte dekore edilmiş.

"Teşekkür ederim," diyorum bardağın tamamını içtiğimde ve o bir kez daha doldurduğunda. Kafam bulanık ve buraya nasıl geldiğimi hatırlamam gereken yerde akşam büyüklüğünde bir boşluk var.

"Neredeyim ben?"

"Kent'teki malikânem. Güvende," diyor sakince. "Seni buraya iyileşmen için getirdim."

"Kimsin sen?" Şu anda bir sürü sorum var.

İç çeker ve başka tarafa bakar. Yavru köpek burnunu adamın eline dayıyor ve adam neredeyse bilinçsizce onu okşuyor. Büyük elleri var ve köpek adamın okşaması için savunmasız boynunu ortaya çıkararak uzandığında, aniden onun yerinde olmayı diliyorum. Bu adamın ayaklarının dibinde oturmak, adamın beni övmesi ve okşaması. Onun olmak ve el üstünde tutulmak.

"Benim adım Dimitri Voronov. Rotherhithe Bratva'yı yönetiyorum."

"Sen bir mafya patronusun." Sesim titriyor. Londra'da çalıştığım bölgenin mafya babası. "Rotherhithe kralı mı?"

Dimitri bu kadar iri bir adam için şaşırtıcı bir zarafetle başını eğiyor. "Evet."

Bu beni korkutmalı ama kadar açık sözlü olması aslında bana güven veriyor.

"Neden hatırlayamıyorum..."

"Randevunuzun sizi uyuşturduğunu düşünüyoruz." Kelimeler öfkeyle gıcırıyor ve yumruğu sıkılıyor.

"Howard bana ilaç mı verdi?" Güvenli, sıkıcı Howard mı? Biraz şüpheci den daha fazlasıyım. "Bana doğruyu söylediğini nereden bileceğim?"

". Ama bana her şeyi sorabilirsin, cevap veririm ve sana asla yalan söylemem." Aksanında biraz Rusça var ve çok tanıdık geliyor.

Ama o bir kral. Kendisinin ve köpeğinin veteriner kliniğine yavru köpek getiren adamla aynı olup olmadığını sormayacağım. İki ay önceydi ve hafızam şu an biraz zayıf. Tamamen delirmiş gibi görünmeyelim.

"Beni nasıl buldun?" Bu kelimeyi söylerken bile göğsüm korkuyla geriliyor, omuzlarım da çekiliyor. Uyuşturulmuş. Bana ne oldu? Kendi üzerime kıvrılmak ve aynı anda bilincim yerinde değilken her ne olduysa kusmak istiyorum.

"Randevunuz sırasında restorandaydım."

İlginçtir ki, bu hatırladığım bir şeyle bağlantılı. Akşamın erken saatlerinde restoranda tek başına yemek yiyen bir adamın anısı gözümün önüne geldi.

"Birbirimizi tanıyor muyuz?" Şüpheliyim ve bu düşünce ses tonumda yoğun bir şekilde var.

"Olabilir. Seni takip ediyordum," diye basitçe yanıtlıyor.

Bu itiraf nefesimi kesiyor. Vay canına. Gerçekler hakkında şaka yapmıyormuş. Ve garip bir şekilde, bu ona biraz güvenmemi sağlıyor.

"Ne oldu?"

"Sevgilinle yemek yedin." Bu kelimeyi, çoğu insanın ayakkabılarına köpek kakası bulaştığında söylediği gibi söylüyor. Ki, tamam. Bu benim gecenin ilk bölümüne dair hatırladıklarımınla uyuyor. "Daha sonra, onunla birlikte üst kattaki otel odasına çıktın."

"Ne yaptım?" Bu iş hiç beklemediğim bir yöne gidiyor. Howard bana iyi bir kız dedi ve kocaman bir aleti olduğunu, kadınları oral seksle orgazm ederek şımartmayı sevdiğini ve yavru köpekleri kurtardığını mı söyledi? Söyleseydi bile odasına gider miydim emin değilim.

"Sonra Instagram'ına tehlikede olduğunu düşündüren bir mesaj gönderdin, ben de gelip seni aldım." Bu cümleyi çalışkan bir masumiyetle söylüyor.

Hikâyede daha çok şey var ama henüz duymaya hazır değilim. Elbiseme sarıldım ve sanki beni okumuş gibi

Dimitri bana dün taktığım çapraz askılı çantayı uzattı. Her şey yerli yerinde.

Telefonum haklı olduğunu doğruluyor. Karakter dışı bir ciddiyetle bir şey paylaştım. Ev arkadaşşımdan da bir mesaj var.

BEN

YARDIM

!

HER

İyi misin
bebeğim?

Kirpiklerimin altından Kingpin'e bakıyorum. Kollarını dizlerine dayamış, parmaklarını gevşekçe birbirine geçirmiş, sabit bir şekilde beni izliyor. Ama rahat görüntüsünün altında gergin çizgiler var. Ama en azından bazı şeyler hakkında bana doğruyu söylüyor. Eğer bu durumu manipüle ettiyse, bunu zekice yapmıştır ve amacının ne olduğunu göremiyorum.

BEN

Sanırım öyle, kontrol ettiğiniz
için teşekkürler

Ve bunun doğru olması için dua ediyorum. Ailemden hiçbir şey yok. Beklediğimden değil, ama acı kaçınılmaz. Dimitri'ye dönüp bakıyorum.

"Diyelim ki durum böyle..."

Suratsızca başını sallıyor ama ona tam olarak inanmadığım için bana saldırmıyor.

Bu da demek oluyor ki gecemde büyük bir boşluk var ve boşluğu içkime ilaç atma fırsatı bulan Howard dolduruyor. Belki de bara gittiğinde... Bu biraz mantıklı ve hafızam geri gelene kadar elimdeki en iyi teori bu.

"Sence beni öptü mü?" diye sordum.

Dimitri'nin kaşları havaya kalktı.

"Sadece hiç bir erkeği öpmedim," diye itiraf ediyorum aceleyle. "Ve şimdi o hıyar benim ilk öpücüğümü çalmış olabilir."

Ya da belki çok daha fazlası.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum.

"Seni öptü mü bilmiyorum." Voronov'un aksanı birden daha belirginleşti. "O sırada aşağıdaydım."

Oh.

"Ve sonra kapının diğer tarafı. Hiçbir şey duyamadım."

Endişe beni sarıyor, olanları asla hatırlamayacağımdan değil ama hatırlayacağımdan ve sonsuza dek ilk öpüşme ve bir erkekle birlikte olma deneyimin asla çıkmayı kabul etmemem gereken o korkunç adam olacağından.

"Beni öper misin?" Dürtüsel bir aceleyle soruyorum.

"Zayka..." diyor uyarırcasına ve ben hem ses tonunu hem de anlamadığım kelimeyi duymazdan geliyorum. Çünkü Howard'ın ilkim olmasına izin veremem ve hafızam geri gelene kadar kim bilir ne kadar zamanım var.

"Eğer beni şimdi öpersen, ilk öpücüğüm olacaksın. Hatırladığım ilk öpücük."

Ben sözümü bitirmeden başını sallıyor. "Savunmasızken olmaz. Bu avantaj sağlamak olur."

"Hayır, olmaz," diye ısrar ediyorum. "Bana iyilik yapmış olursun." Çünkü bu Bratva kralı, karşılaşmamızın koşulları ne kadar tuhaf olursa olsun, fantezi suyu. Küçük öykülerimde anlattığım türden adamlara benzediğini biliyor olmalı.

Uzun boylu. Karanlık. Düşünceli. kadar büyük pazıları var.

"Sağlıklı düşünmüyorsun," diye sertçe yanıtlıyor. "Üzücü bir olay yaşadınız ve-"

"Hayır." Bu konuda hayatımda hiçbir konuda olmadığım kadar eminim. Bu bir kazan-kazan.

Eğer ilk öpücüğüm Howard'la olduysa -ewww- o zaman bu, ortaya çıktığında ya da çıkarsa o anıyı yumuşatacaktır. Eğer yanılıyorsam ve Voronov beni çoktan öpmüşse ya da kimse öpmediyse, o zaman ilk öpücüğümü kendi şartlarımla almış olurum.

"Aklımın tamamen yerinde olduğunu nasıl kanıtlayabilirim? Bir test yapacağım. Hayvanın adını söyle, saati çiz. İnsan-erkek-kadın-kamera-TV. Sözel muhakeme yap. Beyaz bir çizgi üzerinde yürü."

"Hayır." Kesin bir kelime.

"Yirmi sınav? Atı geriye doğru sürmek? Bir kurttan kaçmak?"

Bir duraklama oluyor ve bakışlarımız kilitleniyor. Onun saf, açık mavi gözlerinden başka yere bakamıyorum.

"Bir Rus kurdu," diye mırıldanıyorum, onu kışkırtarak.

Hafızam her an geri gelebilirdi. Her an Howard'ı ilk öpücüğüm olarak hatırlayabilirim ve hayır. Bunu kabul etmiyorum.

"Bir kovalamaca..."

Aramızdaki hava yoğunlaşıyor ve Voronov çenesini sıkıyor.

"Insta profilimi biliyorsun." Bu tam olarak bir soru değil. Bildiğini zaten açıkladı.

Tek bir baş sallama.

"Sen de sever misin? İlkel oyun?" Burada her şeyi riske atıyorum. Belki de beni vuracak, sapık, hasta ve aptal bir kız olduğumu söyleyecek ve bir erkeğin beni tutup almasını, arzusunun üstesinden gelmesini bu kadar çok istediğim için bana ihtiyaç duyulmasını isteyecek. Bu berbat bir şey, biliyorum. Ama evet, yutulmayı hayal ediyorum.

Aşağı bakarken yutkunuyor ve sanırım cevap vermeyecek.

"Evet." Sesi boğuk. "Evet, bunu istiyorum. Ama ben bir dom'um. Avlanırım."

Kabul içimde titreşiyor. O ilkel bir dom. Klitorisim seğiriyor.

"O zaman beni avla." Bir nefes. Yataktan sürünerek çıktım. Ayakkabılarım çıkarılmış, muhtemelen Voronov tarafından, ama elbisem ve iç çamaşırım güven verici bir şekilde yerinde duruyor. Odanın uzak tarafındaki kapı beni çağırıyor. Acaba onun kovalama içgüdüsünü tetikleyebilir miyim?

"Eğer koşabilirsem, bu yetenekli olduğumu kanıtlar. Beni yakalayabilir ve öpebilirsin." Odanın diğer ucuna doğru geri çekiliyorum.

"Jenna."

Bu kelimedeki otorite beni durduruyor.

"O kapıdan çıkınca bütün evi dolaşan bir koridor var," diyor ürkek bir sesle. "Bu bir kare. Eğer ben seni yakalamadan bu odaya geri dönebilirsen, o zaman..." Bir nefes alıyor ve sonra sanki dünyanın tüm yükü omuzlarındaymış gibi iç çekiyor. "Baba. Sana unutamayacağın bir ilk öpücük vereceğim."

Hevesle başımı sallıyorum. Daha önce hiç kovalanmamıştım ya da sadece rüyalarımda.

Şu anda en iyi ve en keskin halimde değilim. Ama antrenman yapıyorum. Binamın spor salonundaki köhne koşu bandında kilometrelerce koşuyorum. Kovalama ve kaçma teknikleri hakkında okudum.

İstediğim şey buydu, her zaman istediğim ve korktuğum şey. Hayallerimin ilk alma şansımı neredeyse kaybediyordum ve şimdi yeniden başlıyorum.

Ama bunu kazanmak için Bratva kralının kaçıp evinin etrafında bir tur atmam gerekiyor.

Odanın diğer ucuna doğru yürürken, "Fazla ilerleme bekleme, Zayka," diye uyarıyor.

Kapıyı açıyorum ve önümde uzanan loş ışıklı uzun bir koridor ortaya çıkıyor.

"Kazanmak için oynayacağım ve seni masum ve dokunulmamış bir şekilde yatağına geri koyacağım."

Bir adım daha atıyorum, kalbim çırpınıyor. Beni yakalamasını istesem de bu öpücüğü kazanmalıyım.

Dönmeden önce gördüğüm son şey solgun gözlerinin karardığı.

"Şimdi koş."

Yazılarını okudum. Onu takip ettim ve gülüşünü izledim. Omzunun üzerinden baktığını gördüm, arkasında birinin olduğunu farkındaydı ama gölgelerin içinde beni göremiyordu.

Neyi sevdiğini biliyorum.

Yine de uzaktan izlemek yeterli olmalıydı. Onu kovalayabileceğimi düşünmeme asla izin vermedim.

Onun kaçmasına izin vermek isteyip istemediğim konusunda çelişkiye düşeceğimi kesinlikle düşünmemiştim.

O topuklarının üzerinde dönüp benden kaçarken beni uzun saniyeler boyunca hareketsiz tutan da bu paradoks. Onu yakalamak istiyorum, tabii ki . Onu benim açgözlü arzularımdan ve kendi şüpheli kararlarından korumam gerekiyor. Ama onu içimdeki canavarın göğsümü parçaladığı kadar çabuk yakalarsam, onu öpemeyeceğim.

Bu yüzden ona adil bir şans vermeye çalışmak -bize o öpücüğü verme olasılığı vermek- ve aynı zamanda gerçek seçimler yapamayacak kadar savunmasız olduğuna dair işaretler için onu izlemek hassas bir denge.

Bu elbise dün gece çok tatlı ve ağırbaşlı görünüyordu, ama koşarken eteği yukarı fırlıyor ve ayakları

hayal etmediğim bir şekilde. Çok kırılabilir.

Koridorun sonuna ulaşır ve bir kumaş hışırtısı içinde kaybolur.

Sonra peşinden koşuyorum, avıma odaklanıyorum ama hedefim konusunda kararsızım. Sadece onu görebilmeliyim. Ev altmış metreye yakın, bir avlunun etrafındaki bir meydanda. Söylediği kadar iyi olup olmadığını test etmek için yeterince uzak. Hızlanıyorum, onunla aramdaki mesafeyi kapatıyorum.

Sprint yapmaya ya da önümde güzel bir kız varken ve ereksiyonum pantolonuma yapışmışken koşmaya alışık değilim. Köşeyi dönüyorum ve işte orada, ileride ve rahatlama neredeyse acı verici.

Onu kollarıma almalıyım ve hemen arkasında olmalıyım. Eğer tökezlerse, yere düşmeden önce onu yakalamak istiyorum.

Yine de hızlı. Koridorun bir sonraki köşesini dönerken eliyle duvarı yakalayıp sallanıyor ve omzunun üzerinden bakıyor, beni görünce gözleri açılıyor.

Beklediğinden daha yakıным.

Evin bu bölümü eskidir, pırıl pırıl koyu renkli ahşap ve yeşil duvar asmaları yıllar öncesinden, devasa elbiseler giyen kadınların kötü havalarda egzersiz yapmak için bir aşağı bir yukarı yürüdükleri zamanlardan kalmadır. Sabahın geç saatlerinin solgun ışığı pencerelerden Jenna'nın üzerine bir flaş gibi düşüyor, her bir cam bölmesi sırayla onu vurguluyor. Bütün resimlerden daha çekici. Canlı ve beklediğimden çok daha hızlı ve kararlı koşuyor.

Beni bunun için uğraştırmasına bayılıyorum.

Ve saklanmaya ya da kaçmaya çalışmadığı için bu kıyafetlerden fırlayabileceğim için çok rahatladım. Bu saf güven beni teşvik ediyor, daha hızlı koşmak için kaslarımı zorlamaya zorluyor. Takım elbisem bu aktivite için en iyisi değil, onu takip ederken bir iş adamı olarak uyum sağlamak için giydiğim bu resmi ayakkabılar

Tarih onun çıplak ayakları kadar kavrayıcı değil. Ama uygun kıyafet eksikliğimi tam bir kararlılıkla telafi ediyorum.

Evi oluşturan meydanın üçüncü köşesinde, dokunma mesafesindeyim ve o bunu biliyor. Etrafına bakmıyor. Tüm enerjisi ilerlemeye odaklanmış durumda.

Ayak seslerimizin sert yankısı var, benimki ağır, onunki hafif. Bu koridorlarda halı olabilir, ama ses yine de tuhaf bir şekilde yankılanıyor, sanki malikane resmi eski taş çevresinde vahşi oyunumuzdan şikayet ediyormuş gibi.

Kendine zarar vermeden önce onu durdurmalıyım. Jenna birkaç dakika önce yataktaydı ve ilaç verildiği için zayıf düşmüş olabilir. Ama yapmam gerektiği gibi onu kaldırıp güvenli bir şekilde dinlenmeye götürmüyorum.

Hayır, boğazımın arkasından tehditkâr bir ses çıkararak onu kovalamaya devam ediyorum.

Cevap olarak ciyaklıyor ve kaçıyor. Saçları arkasında uçuşuyor, ipeksi sarı teller yumruğumda toplanıp onu tutmak için kullanılmak için yalvarıyor.

Ona sahip olmak istiyorum. Ona sahip olmak.

Son köşeyi döndüğümüzde ve oyuna başladığımız binanın dördüncü tarafına döndüğümüzde, kararımı verdiğimi fark ediyorum. Ya da daha doğrusu, bana söylediği gibi kanıtladı.

Küçük bir tavşan olabilir ama güçlüdür, kararlıdır ve ne istediğini bilir.

Bunu yapmasına izin vereceğim, pişman olmayacağına güveniyorum.

Öyle bile olsa, benim şartlarımla olmalı.

Yatak odamın kapısına ulaştığımızda onu tutup kollarıma çekiyorum.

"Hayır, hayır, ben yaptım!" Benimle mücadele ediyor, geçmeye çalışıyor. "Ben kazandım!"

"Başardın, Zayka," diyorum ona, ama . "Sen kazandın."

Ama o durmuyor. Onu duvara sıkıştırıyorum, kıpırdanmaya çalışsa bile hafif vücudu sıkıca tutuluyor.

"Nyet." Bu gırtlaktan gelen Rusça kelime çok sert.

Bacağımı onunkinin arasına sıkıştırıyorum ve ereksiyonum yumuşak karnının bir tarafına çarpıyor. Muhtemelen acıtıyordur, çünkü o kadar sertim. Ona sürtünüyorum ve o inliyor.

"Öpüşmek için yatak odasına gitmiyorsun, seni küçük siren." Bu çok uzak bir ayartma olurdu. Yatakta, altımda kıvrılırken kendimi tutabileceğime güvenmiyorum. Burası yeterince kötü.

Muhalef bir ses çıkarıyor ve yer değiştiriyor, elleri açgözlülükle omuzlarımda, beni ona doğru sürüklüyor.

Bunu ikimize de zorla yaptırmak zorunda kalsam bile, yavaşça ve kontrollü bir şekilde tadını çıkaracağım.

Bileğini yakalayıp başının üstünde sabitliyorum. Diğer eli çırpınıyor, ben de onu yakalıyorum, böylece geriliyor ve tamamen bana maruz kalıyor. Sanki durmayacağımı biliyormuş gibi, sadece göstermelik bir direnç gösteriyor.

"Ben mi kazandım?" Kapana kısıldığını fark ederek hareketlerini yavaşlatır.

"Yaptın. İlk öpücüğüne hazır mısınız?" diye soruyorum ve kalbim göğüs kafesime çarpıyor, dışarı çıkmak isteyen vahşi bir canavar gibi. Hayır derse ne yapacağımdan emin değilim.

"Sınavı geçtim o zaman." Yeşil gözleri bir yaz günü ağaçların arasından süzülen güneş ışığı gibi parlıyor.

"Eğer öpücük istediğini söylersen, sana inanırım." Nefesimi tutarak bekledim.

"Evet." Gözleri dudaklarıma düşüyor ve orada duruyor. "Beni kovaladın ve yakaladın. İlk öpücüğümü istiyorum."

"Siktir," diye inliyorum. Bu kadın benim ölümüm olacak. İstese bile daha fazla tahrik edici olamazdı ve gerçekten öyle olduğunu sanmıyorum.

Onun kurnaz olduğundan şüpheleniyorum, sadece kalbinden geçenleri söylüyor, bu oyunun benimkini kıracağının farkında değil.

Ağırlığımı daha fazla hissetmesine izin vererek bileklerini birleştiriyorum. İkisini de tek elimle kavırıyorum ve

diğerinin parmak uçlarını çenesine dokunduruyorum. Sonra yavaşça çenesini okşayarak yüzünü yukarı kaldırıyorum. Pembe, yay dudakları açılıyor.

"Çok güzel," diye mırıldandım. "Gerçekten daha önce hiç öpülmedin mi?"

Başını sallıyor ve "Hayır" kelimesini oluşturuyor.

Mükemmel bir surat ifadesi yaratıyor.

Karşı koyamadığım bir davet. Başımı eğerek ağızlarımızı yaklaşıtıyorum, neredeyse dokunuyoruz. Nefeslerimizi paylaşıyor ve aramızdaki gerilimi hissediyorum. O anın tadını çıkarıyorum. Dudaklarımı onunkilere yaklaştırarak oyalanıyorum.

"Voronov..."

Bu masum güzelliğın bana verdiği her ilki alırdım. Hepsini, eğer bana izin verirse. Onu hayatın zevkleriyle tanıştıtırdım. Kalp çarpıntısı, omurga karıncalanması, lezzetli.

Güzelmiş.

Çünkü ağızımın nihayet onunkiyle buluşmasına izin verdiğimde, onu nasıl ve onu nasıl tavizsiz bir şekilde sıkı tuttuğımın aksine, nazık ve yumuşak. Ona yeni bir sevgili gibi şefkatli bir öpücük veriyorum.

Kızdırırım ve okşarım. Masum bir öpücüğün tadını çıkarıyorum, sonra daha derine iniyorum. Dudaklarının kenarını yalıyorum ve o da açılıp içeri girmeme izin veriyor.

Yavaştan alıyorum. Bedenimin istediğı gibi şok edici bir talep ya da kalbimin arzuladığı gibi sahiplenici bir kavrayış değil. Hayır, onun ve benim tepkilerimizi anlaması ve birbirimize başka şekillerde nasıl uyum sağlayacağımızın ıslak kaymasını hissetmesi için ona ihtiyacı olan tüm bal gibi yavaş zamanı tanıyorum. Sadece ağızındaki dilimi değil, onun yumuşak olduğı yerdeki sertliğimi de. O da boğazının arkasından gelen bir iniltiyle karşılık veriyor ve yumuşayarak bana boyun eğiyor.

Bacaklarının arasına sıkıştırdığım kalçasının üzerinde kayıyor. Uzaklaşmaya çalışmıyor ama sanki aramızda var olmayan mesafeyi kapatmaya çalışıyor. Dudaklarımız ilk öpücükten pis, açık ağızlı arzulara geçerken, benden asla uzaklaşmadan, sekiz desenli gibi ileri geri hareket ediyor.

Elim bileklerinde sıkılaşıyor ve bana daha hızlı ve daha niyetli bir şekilde sürtünüyor, çekingenliğini kaybediyor.

Beynim, internetin kesik olduğu bir film gibi boşa çalışıyor. Kalçama sürtünüyor.

Öpüşmemizden gerçekten ama gerçekten zevk alıyor. Gözlerimi açıyorum ve bu kadar yakınken ona odaklanmak imkansız, ama o gerçek. Bu gerçek oluyor.

Takip ettiğim kadın klitorisini bana sürtüyor. Ve vicdanen en çok istediğim şeyi -hâlâ sahip olduğundan emin olduğum bekâretini- alamasam da, şu anda ihtiyacı olan şey olabilirim.

Eğer kızımın inmesi gerekiyorsa?

Onun istediği her şey olacağım.

Ama itiraf etmeden gitmesine izin vermeyeceğim.

. . .

5 GÜN ÖNCE

Beni yakaladığında, gücü ve kuvvetiyle beni alt ettiğinde, kovalamacayı kazanan sadece o değildir.

Bu benim de zaferim. Onun mutlak ilgisini kazandım. Beni avlarken onun odağı ve dünyası olma hissiyle . Ve onun ödülü olmaktan zevk .

- *CATCHMEKISSME*

JENNA

"Jenna," diyor sertçe, öpüşmemizden geri çekilerek. "Küçük bakire amını kalçama sürüyorsun."

Donuyorum

. Yani.

Yakalandım

.

Neden fark etmeyeceğini düşündüm bilmiyorum. Klitorisimin ne kadar iyi hissettirdiği, üzerimde ne kadar büyük olduğu ve kovalamacamızdan ne kadar delice tahrik olduğum dikkatimi dağıttı.

Ben deliyim. Belli oluyor.

Seni takip ediyor, diyorum kendime ama bu arzunun acısını dindirmiyor. Kaşımak için delirdiğim çıldırtıcı bir kaşıntı bu, arzuyu iyileştirmek yerine daha da kötüleştireceğini bilsem bile.

"Sana durmanı söyledim mi?" diye homurdanıyor, kalçasını bacaklarımın arasına daha sıkı bastırıyor ve ağzını tekrar ağzıma bastırıyor.

Durmamı istemiyor mu?

Bedenim hiç tereddüt etmeden tepki verirken beynim hâlâ bu şoku sindirmeye çalışıyor. Kalçalarım hareket ediyor. Bunun ne kadar yasak olduğunu umursamadan kendimi ona ahlaksızca sürüyorum. Belki de benden çok daha yaşlı, tehlikeli ve beni kaçırmış olması bu durumu daha da ateşli kılıyor.

"Kirli, güzel kız. Hoşuna gitti, değil mi? Devam et. Al onu. Seni yakalayan canavarla iğrenç orgazmını yaşa."

O lezzetli, sert ses tonuyla söylediği sözler omurgamdan aşağı zevk kıvılcımları saçıyor.

Kingpin açıkça beni istiyor. Kanıtlar yumuşak karnımı dürtüyor, korkutucu derecede büyük. Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadım ama o çok ama çok sert. Kızgın demir gibi, tavizsiz bir şekilde katı olduğu yerde neredeyse acı veriyor.

Mantıklı biri bunu yapmazdı. Ancak elimde sadece akılsızlığımı değil, tamamen ahlaksız olduğumu kanıtlayan iki yıllık sosyal medya paylaşımları var. Ve içimde bir şeyler koptu.

Yemin ederim, bunu yapan oydu. O yavru köpeği kurtardığını gördükten sonra, fantezilerimi gerçeğe dönüştürmek istemeye başladım. Sanki vücudum ilk andan biliyordu ve gerçek hayatta utangaç ve çekingen olduğum yerde, aniden daha fazlasını istedim. İhtiyacım vardı.

Ona daha sert sokuluyorum ve o da beni öperken çenemi kavrayacak şekilde kayıyor, dili içeri giriyor. Artık sıırılsıklam olmuş pamuğun klitorisime sürtünmesinden, kalçasının sert düzleminden ve ağzıma sahip olmasının ne kadar baskın olduğundan kaynaklanan zevk iniltimi yutuyor.

Kulağa öyle gelmiyor. Sadece bir öpücük ve onun bacağı benimkinin arasında. Çıplak ten teması yok. Ama inanılmaz derecede samimi. Öpüşmemizi kontrol ediyor, parmakları yanağımnda hafif ama ısrarcı.

Kovalamaca oyunumuzdan ve ondan çok etkilendim. Voronov'u sanki bir havai fişekmişim gibi ateşliyorum ve sadece onun kibritini bana değıdirmesini bekliyorum.

Hayatım boyunca kitaplardaki erkek arkadaşların bunu daha iyi yaptığından emin oldum ve onunla tanıştığımda birdenbire meraklandım, uyandım. İşte o zaman biriyle çıkmayı düşünmeye başladım.

Ve şimdi, onun sıcaklığı ve kokusu etrafımı sararken, gözlerimin kapanmasına ve kendimi kaybetmeme izin veriyorum. Sandal ağacı ve paçuli kokuyor. Onu bir bağımlı gibi içime çekiyorum,

Sanki bana onu hatırlatan tüm havayı içimde tutabilecekmişim gibi derin nefesler alıyorum. Onu arzuluyorum. Onun avuçlarında gevşiyorum, o beni tutturulmuş bileklerimden tutuyor.

" bu, daha yükseğe çık," diye mırıldanıyor ve Rusça anlamadığım ama kulağa klitorisimi alevlendirecek şekilde edepsiz gelen şey ekliyor.

Daha hızlı hareket ediyorum, tam da bana söylediği gibi zevkin peşinden koşuyorum. Yanağıma öpücükler konduruyor, yüzümü eliyle ağzı arasına hapsediyor.

"Güzel zayka," diye hırlıyor ve boynumun hassas derisini ısıyor. "Seni yiyip bitirebilirim. Benim iyi sürtük kızım."

Boğazımdan bir çığlık kopuyor, sanki ilkel bir parçam onun çağrısına karşılık veriyor. Bacaklarımın arası sıırılsıklam, kaygan ve o konuştukça daha da ıslanıyorum. Sonra Rusça bir dizi boğuk kelime dökülüyor ağzından. Onları anlamıyorum ama sesleri çakıllı ve güçlü geliyor. Övgü ve şefkatli bir azarlama gibi.

... Ve aşk.

"Benim için gel."

Tıpkı gerçek dünyadaki libidomun onun varlığıyla tetiklendiği gibi, orgazmım da onun emriyle uçuşumun kenarından dönüyor. O beni sıkıca tutarken ben paramparça oluyorum, nabzım atıyor. O beni güvende ve kontrol altında tutarken kendimi tamamen kaybedebiliyorum.

Bu doruk noktası ayak parmaklarıma kadar her kasıma ulaşıyor. Çırpınıyorum ve yanıyorum. Sanki vücudum her şeyini bu büyük, alfa, yaşlı, güçlü adama teslim ediyor, çünkü o bunu talep etti.

Kasılmamın durmasının ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ellerimin yanlarımda gevşek durduğunu fark ettiğimde zevk hala damarlarımda karıncalanıyor.

Voronov saçlarımı okşuyor ve kulağıma anlamadığım kelimeler fısıldamaya devam ediyor, nefesi sıcaklıkla süzülüyor.

Az önce sapiğımın kalçasında hayatımın en iyi orgazmını yaşadım.

Başımı çevirip belli belirsiz ona bakıyorum. Ne bulmayı beklediğimden emin değilim ama gözleri, yanan buzdan bir halkayla tezat oluşturan uçsuz bucaksız siyah göz bebekleri. İfadesi vahşi, gururlu ve beni yeniden titretecek kadar yoğun.

İri bedenini benimkinden uzaklaştırırken acı verici bir irade çabası var gibi görünüyor, sanki bizi ayırıyormuş gibi. Pelvis, sonra kolları yavaşça aşağı iniyor, parmak uçları boynumu okşuyor.

"İlk öpücüğün nasıldı?" diye gürlüyor, geri adım atıyor ve ellerini tekrar bana gitmelerini engellemek istercesine ceplerine sokuyor.

"Güzel."

Tamamen yetersiz. Aşağı bakıyorum, onun bilmiş bakışlarını tutamıyorum. Çünkü bu sadece bir öpücük değildi, değil mi? Anlaştığımızın çok ötesine geçtim. Resmen ondan faydalandım.

Onu
kullandım

.
Umph...

İşte o zaman fark ettim.

Siyah pantolonunun paçasında nemli bir leke var. Yüzüm ısınıyor. Ben... Tanrım, çok utaniyorum. Bu çok aşağılayıcı. Kendimi bir şey, ama azgın, çaresiz, bakire kız davranışlarımın kanıtını onun her tarafına silinmiş olarak görmek bambaşka bir şey. O kadar ıslanmıştım ki, pamuklu külotumun içinden sızıyordu.

Gözlerini kısıyor, sonra bakışlarımı takip ediyor. "Gerçekten üzgünüm," diye kekeledim. "Ben..."

Ama ikimiz de durumu düzeltmek için ne yapacağımızı öğrenemiyoruz, çünkü eliyle boğazımı çevreliyor ve başparmağı dudaklarımı okşuyor. "Endişelenmene gerek yok, Zayka. Senin işaretini taşımaktan gurur duyuyorum."

Ağzımdan boğulmuş bir zürafa gibi bir ses çıkıyor.

"Şimdi." Beni serbest bırakıyor. "Kahvaltı ne olacak?" "Umph." Çok anlamlı.

"Önce duş al. Sen git. Ben bekliyor olacağım." Yatak odasının kapısını açar ve ıslık çalar. Karik kuyruğunu sallayarak görünür.

Beni eve götürmesi için ısrar etmekle ilgili bir şeyler kekelemeye çalışıyorum ama ben geri çekilene kadar bana dik dik bakıyor, beynim de bacaklarım gibi macun gibi.

Karıncalanma ve şaşkınlıkla kapıyı arkamdan kapattım.

Rahatlamak istemiyor mu? Yaptığımız şey hoşuna gitti mi? Hoşuna gitmiş gibiydi, cesaretlendirici şeyler söylüyordu. Ama şimdi yine yapayalnızım, hafızamda büyük bir boşluk var. Diğer taraftaki adamı düşünüyorum. Elimde hiçbir anlam ifade etmeyen pürüzlü yapboz parçaları var.

Beni takip ediyordu. Beni cesaretlendirdi ve bana iyi kızım dedi. Dün gece bir şey oldu ama ne olduğunu bilmiyorum.

Rotherhithe mafya babasının bu hikâyenin kahramanı olduğundan nasıl emin olabilirim ki? Çok seksi, evet, ama ilk lezzetli ve ikna edici kötü adam olması zor.

Bu gelecekteki ben için bir soru. Bana gerçeği söyleyeceğini söyledi ve ben de bu teklifi milyarlarca soruyla takip etmek niyetindeyim. Şimdilik, sanırım duş önerisine katılıyorum. Belki bu beni ele geçiren deliliği temizler.

Kalçasında orgazm oldum. Ve
bunu tekrar yapmak
istiyorum.

Ama onun sikinde.

Duşun açıldığını duyduğumda alaycı bir şekilde gülümsedim. Eğer onun ne kadar azgın ve itaatkâr bir tutsak olacağını bilseydim, Jenna'yı aylar önce kaçıırdım. Belki de onu Karik'le birlikte alırdım.

Karik dünyadan bezmiş bir iç çekişle onun kapısına yığılıyor. Orasının benim yatak odam olduğunu biliyor ve muhtemelen yeni insanıyla benim yatağıma gidip sarılamamasının büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyor.

Ben de seve seve ona katılırdım. Ancak bu, bir erkeğin aşık olduğu kadını kaçırdığı ve kadın cinsel yorgunluk ve tam tatmin nedeniyle gönüllü olarak kalmayı kabul edene kadar ona orgazm yaşattığı normal bir durum değil.

Hayır.

Rotherhithe'in olağan mafya kaosuna ek olarak şu anda iki sorunum var.

Sorun bir: Jenna'ya zarar vermeye çalışın o svolach'ı bulup öldürmek. İki: Hafıza kaybı olan bir kızı korkutmadan ya da sahiplenmeden Jenna'ya bakmak.

Ama lanet olsun, hak ettiği kadar iyi bir erkek olmayı imkansız kılıyor. Beni öptü. Jenna kendini boşalttı.

Benim için. Kollarımda titrediğini hissettim ve bu ruhumu sarsmamış gibi mi davranmalıyım?

Son on iki saat bir volkan patlaması gibiydi. Jenna'ya olan arzum yüzeyin altında güvenli bir şekilde yanıyordu. Evet, onu takip ediyordum, ama bu sadece duman ve gürültüydü. Zarar vermiyordu. Değer verdiği her şeyi yok etme tehdidi yoktu.

Ben onun için bir tehlikeyim. Eğer daha önce yeterince açık değilse, hafızasını kaybetmesi benim şiddet dolu dünyamda olmaması gerektiğini vurguluyor.

Yemin edip telefonumu çıkarıyorum, Jenna'yı kovaladığımı ve öpücüğünü çaldığım koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Arkadi'den bir güncelleme alırken her adımı ve iniltiyi zihnimde yeniden yaşıyorum.

Kısacası, hiçbir ilerleme yok. Adamlarım Westminster'ı arayıp sorduğumdan beri bana ulaşan herkesle çalışıyorlar. Dün gece bunu onayladım ve onlara gereken her şeyi organize etmelerini söyledim.

Yarım düzine Londra mafyasının yardım etmeye gönüllü olacağını düşünmemiştim. Batıdaki Fulham'dan güneydeki Croydon'a ve kuzeydeki Highbury'ye kadar herkes, adamı bulmak için genişleyen şehri taramak üzere tekliflerle temasa geçti.

Londra'daki diğer mafia babalarının benim tarafımda olmasını hayal bile edemezdim. Bu delilik. Ancak Bratva bölgeleri zaman zaman birlikte çalışır, bu yüzden Mayfair'in kralı Artem bunu önerdiğinde kabul ettim.

Ve şimdi beklemediğim bir bonus var: Jenna'nın gitmesi güvenli olana kadar ona direnmeye odaklanabilirim.

Çünkü ne kadar istesem de, o burada kalamaz. Paylaştığı erotik fantezilere rağmen Jenna benim ve yaşadığım hayat için fazla genç, tatlı ve masum.

Benim yarı yaşımda ve bu yeterince kötü. Ama hafızası yok.

Bir daha asla geri dönmeyebilir ve cinayet, işkence ve yasadışı faaliyetler göre iyi olsa da

Kadınlar değil.

Sonuç çok açık: Ona dokunamam.

Howard'ın icabına bakılana kadar Jenna burada, güvende olacak. Ve onu alamam.

Hiçbir şey yapmadım. Zaten çok fazla şey yaptım, onun ısrarı üzerine olsa bile. Yapmamalıydım ama olan hiçbir şeyden pişman değilim. Ne benim onu takip etmem, ne de kovalamacamız ve öpüşmemiz. Çılgınca ama telefonumdan e-postalarımı kontrol ederken, ayağımın dibindeki Karik sonunda uslu dururken, başparmağımı bacağımdaki nemli bölgeye sürüp dudaklarıma götürüyorum ve Hepsi bitene kadar keskin tatlılık.

Yaklaşık yarım saat sonra Jenna duştan çıkmış, pembe ve ıslıl ıslıl bir halde kapıdan içeri bakıyor. Londra'daki hizmetçime getirttiğim elbiselerden birini giydiğini görünce gülünç derecede mutlu oldum. Yeşil pamuklu, gözleriyle uyumlu ve vücudunu bolca sarıyor.

"Sana yakışmış." Elbiseyi gösteriyorum.

"Odada buldum," diye geveliyor. "Umarım sakıncası yoktur. Kızınızın mı, yoksa kız arkadaşınızın mı...?"

Oh lanet olsun. Beni böyle mi düşünüyor? Hangisi daha kötü bilmiyorum, hayatımda herhangi birinin olabileceğini ve yine de daha önce yaptığımız şeyi yapabileceğimi hayal etmesi mi, yoksa onun babası olacak kadar yaşlı olduğumu fark etmesi mi?

Onun yirmi bir yaşına karşılık kırk üç yaş aramızdaki yaş farkı. Bu da benim ona olan kontrolsüz ilgimi tabü haline getiriyor. İğrenç. Yasak.

"Benim kızım değil. Benim çocuğum yok." Bu ikinci inkârdaki hüznünlü tonu tutmayı başaramadım. Jenna'dan çocuk sahibi olmayı çok isterdim. "Ya da bir kız arkadaş. Ya da bir eş." Bu sözler kulağa tam da oldukları gibi geliyor: savunulamaz olanı haklı çıkarmak için boşuna bir çaba. Çocuğum olacak kadar genç bir kadına aşığım.

"Gerçekten mi?"

"Sana yalan söylemeyeceğimi söyledim. Ciddiydim."

Ciddi bir şekilde başını sallıyor ama ağzının gevşemesinde bir rahatlama var.

"Haydi. Kahvaltı." Evin içinde yürüyoruz ve o utangaç bakışlarla her şeyi inceliyor.

"Bir tur ister misin?" Ben öneririm. "Kütüphaneyi görmek ister misin?"

Gözleri açılıyor ve bir gülümseme hayaleti onu aydınlatıyor. "Kütüphaneniz mi var?"

"Yemek yedikten sonra," diye söz veriyorum.

Mutfakta -beklediğim gibi- kahvaltının bizi beklediğini görüyoruz. Fransız kapıları terasa açılan aydınlık bir oda ve Jenna temiz havaya kapılmış bir kelebek gibi dışarı çıkıyor. Dağınık ağaçların arasından evi çevreleyen ormana doğru uzanan yemyeşil yarı resmi bahçeyi gördüğünde nefesi kesiliyor.

Takip ediyorum ve beyaz örtülü bir masada hamur işleri, kahve, çay ve tost olduğunu görünce gülümsüyorum. Fırınlanmış ürün tabağını itiyorum, sonra oturup içecekleri dolduruyorum. Çayını tam da sevdiği şekilde, sütlü ve şekerli yaptığımı görünce kaşları şaşkınlıktan büzülüyor.

"Nereden biliyorsun...?" Bakışlarımla buluştu.

"Seninle ilgili bu tür şeyleri fark ediyorum," diye hafifçe cevap veriyorum.

Bir kruvasan seçip üzerine çikolata sürerken ve benim onu yiyeceğim gibi aynı şevkle yerken güneş ışığıyla yıkanıyor.

"Oda arkadaşşıma mesaj attım." Parmaklarındaki hamur işi parçalarını yalıyor. "kim olduğunu söyledim ve yerimi bildirdim."

Kaşlarımı çattım. "Ailen değil mi?"

Çayından bir yudum alırken göz ucuyla bana bakıyor ve soruma cevap vermeyerek bilmem gereken her şeyi az çok anlatıyor. İhmalkâr olduklarının zaten farkındaydım. Artık umursamaz olduklarını da görebiliyorum. Zavallı Zayka'm. Acaba ona bakmama izin vermesi için onu nasıl ikna edebilirim?

"Gizli sığınağının yerini ifşa ettiğim için rahatsız olmadın mı?" diyor fincanına.

"Hayır, bu mantıklı. Güvenliğiniz için önlemler almanıza sevindim." Şimdi eklemiyorum, ama o duyuyor

hepsi aynı.

"Eve gitmeliyim."

Başımı salladım. "Hafızan geri gelene kadar olmaz."

Bunda rahatlatıcı derecede makul ve şefkatli bir şey var. Sanki sadece bencilce onu yanımda istediğim için değilmiş gibi.

"Çalışmam gerek," diye itiraz ediyor. "İşimi kaybedemem."

"Patronun işe gelmediğini zaten biliyor. Sorun değil."

Gözlerini kısıyor. "Veteriner kliniği yakın zamanda satın alındı."

"Mm. Öyle miydi?" Masumca cevap veriyorum.

"Oldukça hızlı. Bunun benim mucizevi bir şekilde anlayışlı patronumla bir ilgisi yok, değil mi?"

"Uygun," diye kabul ediyorum. Çalıştığı şirketin sahibi olmak, ne kadar param olduğu düşünüldüğünde büyük bir masraf değildi. Hayatının bu kısmının benim kontrolüm altında olması bir anlık bir işti.

"Gitmeme izin vermiyorsun."

"Sana göz kulak olmak istiyorum Jenna."

Doğruldu ve çayını elinin tersiyle itti. "Ben senin tutsağınım."

"Eğer bu şekilde düşünmeye karar verirsen." Omuz silkiyorum. "İhtiyacın olan buysa kötü adam olmak benim için sorun değil."

"Beni kaçırdın ve takip ettin," diyerek çenesini yukarı kaldırıyor. "Bu kötü adam davranışdır."

Gülümsememe engel olamıyorum. "Okuduğun kitaplara göre öyle değil."

"Mmm." Yanakları pembe renkte. Instagram hesabında okuduğu karanlık aşk kitaplarından bahsediyor ve ikimiz de onun hoşlandığı hikayelerde kötü adam ve kahraman arasındaki çizginin nasıl bulanıklaştığını biliyoruz.

"Kaçırılmak o kadar da kötü bir şey değil" dercesine dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Ben de kendi gülümsememle karşılık veriyorum: "Sadece bekle ve ne kadar iyi olabileceğini gör."

"Ve hafızanı geri kazanana kadar seni neden bırakamayacağımı anlıyorsun," diye devam ediyorum. Biraz okuma yaptım.

Uyurken verilen ilaçlar hakkında. Anıların geri dönmesi saatler ya da günler sürebilir. Belki daha da uzun. Adamlarımın Howard'ı bulup adalet dağıtması için bolca zaman var. "Dün geceyi hatırlıyor musun?"

"Hayır." Bir an şaşkın görünüyor, sonra ağzı alaycı bir şekilde bükülüyor. "Sadece unutmayı tercih ettiklerim. Eğer ilk randevumda hafıza kaybı yaşasaydım, bunu gözümü kırpmadan kabul ederdim."

"Daha fazla hafıza kaybetmeye çalışırken kendine zarar vermemen için tüm ağır eşyaları saklamam mı gerekiyor?" Alay ediyorum.

"Büyük çekicini saklayacağını düşündüm, bu yüzden sana onunla vurmadım." Gözleri parlıyor ve bunu gördüğüme çok sevindim. Bu kötü deneyim onu karartmamış.

"Sana vurmamak için büyük çekicimi saklamaya çalışıyorum," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum ve o kıkırdarken kalbim genişliyor. Neyse ki sikim sakın kalıyor. Çünkü çok tatlı olmasına rağmen, ilk randevusunun bir felaket olmasından dolayı üzgün.

"Tekrar yapmak ister misin?" Dürtüsel teklif ben daha durduramadan ağzımdan çıkıverdi.

"Ne?" Yüzünde sadece merak ve biraz da şaşkınlık var. Çay fincanıyla oynuyor.

"İlk randevun için. Başka bir ilk randevun olabilir."

"Çıkabilir miyim?"

"Evet. Benimle."

Nefes nefese kalıyor ve ben bunun dehşet mi, beklenti mi yoksa sadece şaşkınlık mı olduğunu anlayamıyorum.

"I..." Arkasına yaslanıp terasa ve bahçeye göz gezdiriyor, düşünürken pelüş pembe alt dudağını ısırtıyor. "Sanırım bu hoşuma giderdi," diye itiraf ediyor usulca. "Senin için sorun olmaz mı?"

Elim içgüdüsel olarak göğsüme gitti, sanki ağrıyı ovalayarak geçirebilirmişim gibi. Konuştuğumda sesim boğuk çıkıyor. "Benim için onurdur."

"İlk randevu," diye açıklıyor. "Bunu şimdi yapabilir miyiz?" "Hayır."

Yüz ifadesi hayal kırıklığıyla değişiyor.

Ona dokunmayacağımı söylediğimi biliyorum ama buna karşı koymak imkânsız. Masaya doğru eğilip parmağımı çenesinin altından geçiriyorum, yukarı kaldırıyorum ve başparmağımı pembe dudaklarının kıvrımında gezdiriyorum.

"Beklenti zevkin bir parçasıdır, zayka." Yanağını okşadıktan sonra serbest bırakıyorum ve gözbebeklerinin küçölmesinden memnun oluyorum. Mükemmel. "Kütüphanemi görmek ister misin?"

Hayatımın en güzel gününü geçirdiğimi söylemek abartı olmaz.

Jenna üç kat yüksekliğindeki tavanı ve deri ciltli kitaplarıyla kütüphaneden büyüleniyor. Ona daha önceki sakinlerden bazılarına ait olan müstehcen romanların eski baskılarını gösteriyorum. Ne okuduğunu soruyorum ve bana altı kitaplık bir fantastik romans serisinin tüm konusunu anlatmasını zevkle dinliyorum. Onları okuyacağıma söz veriyorum. İçimden, onun sevdiği kitaplarla dolu yeni bir kütüphane kanadına sahip olacağıma söz veriyorum.

Bu evin nasıl benim olduğunu merak ediyor, ben de babamın burayı iflas etmiş bir aristokrattan nasıl satın aldığını ve Voronov'ların Londra'ya nasıl taşınıp burada acımasız servetimizi nasıl yaptığımızı anlatıyorum.

İsteği üzerine tüm evi dolaştık. Özlemle pencereden dışarı baktığında, ona bahçeleri ve ötesindeki ormanı göstermeyi teklif ediyorum. Bu bizi evin arazisinin her santimetrekaresinde yürümeye götürüyor, merakı doymak bilmiyor. Karık bizi sadakatle takip ediyor, görünüşe göre Jenna'yı kendi kişiliği olarak benimsemiş.

Ona dokunmamaya özen gösteriyorum.

Aşağı yukarı.

Tamam, ona dokunuyorum. Ama istediğim kadar ya da istediğim şekilde değil. Ben aylardır kızımı izleyen kusurlu bir adamım, bu yüzden avucumu sırtının küçük kısmına koyarak onu tehlikeden uzak tutuyorum ve güzel bir manzaraya doğru çevirmek için omzunu tutuyorum. Kolundaki tozu fırçalıyorum ve yüzündeki bir tutam saçı süpürüp kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

Ormanın içinde en güzel patikalarda yürüyoruz ve sohbetimiz hiç bitmiyor. İkimiz de birbirimiz hakkındaki bilgilerden büyüleniyoruz.

O bir veteriner hemşire ve hayvanları çok seviyor. Bunu biliyordum elbette, ama tam nitelikli bir veteriner olmayı hayal ettiğini bilmiyordum, ancak ailesi ona okul harçları için yardım edemedi, bu yüzden daha ucuz bir kariyer yoluna karar verdi. Ona sponsor olmayı teklif ettim ama bana gülüp geçti.

Başkasını sorsa öldüreceğim sorular soruyor ve kendimi ona niyetlendiğimden çok daha fazlasını anlatırken buluyorum. Beklediğimden daha kana susamış, mafyanın daha az lezzetli yönlerinden çekinmiyor, parayı ve taktikleri sorguluyor.

Ceset sayımla ilgili sorusu karşısında tereddüt ettim.

"Hangi türden bahsediyorsun?" Geri dönüyorum. Ormanın içinden yürüyoruz, bu kısım yosun kaplı kayaların olduğu, şırl şırl akan bir dereye doğru eğimli. Öğleden sonranın sıcaklığı azalıyor ve güneş gökyüzünden aşağı doğru kaymaya başlıyor.

"Oh!" Ağzını kapattı. "Yani... Tanrım. Ama belki de yaşamayan ceset sayısını sormak, uyuyan ceset sayısı kadar kabadır."

"Bir mafya babasına kaç kişiyi öldürdüğünü sormak kabalıktır," diye açıklıyorum. "Ama bu kurallar senin için geçerli değil." Her şeye dürüstçe cevap vereceğimi söylemenin aptallığı için kendime tekrar tekrar lanet ediyorum. Çünkü her , bunu çok fazla bulabileceği tehdidini barındırıyor.

Özel olmanın gururu içinde parlıyor ve elini ağzından çekiyor. "Yani, bana söyleyecek misin?"

Dereye geliyoruz ve o berrak suyu noktlayan basamak taşlarında duraklıyor.

"Bana seninkini söyleyecek misin?" Oyalanıyorum.

"Pfft." Jenna taşların üzerinden atlıyor ve ben de onları söküp kilometrelerce uzağa fırlatmak istiyorum, bu yüzden ayaklarını kuru tutmak için bana dönmek zorunda kalıyor. "Hiç adil değil!"

Derenin diğer tarafında dönüp bana bakıyor. Karşıya geçmedim ve bir şekilde onu bu tarafta istiyorum. Benimle birlikte.

"Anlat bana." Botlarımı akan suyun kenarındaki çakıllara koydum.

Kaşlarını çatması çok hoş ama bekliyorum. Baş ve işaret parmağını "o" şeklinde kaldırıyor.

"Sıfır."

"Ve." Bunun bir önemi olmamalı. Önemi yok. Ama ilk ben olmak istiyorum.

"Sıfır ve sıfır."

Jenna utangaç bir ifadeyle başka tarafa bakarken sırtıyorum, vahşi, ilkel bir neşe omurgamda zonkluyor.

"Geri gel, sana anlatacağım," diye emrediyorum.

Çenesi meydan okurcasına kalkıyor. "Gel ve beni al."

O daha bir santim bile kıınıldamadan derenin karşısına geçiyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum, bir kolum dizlerinin altında, o da gülerek omuzlarımı kavlıyor. Kıyafetlerimi umursamadan suyun içinde sıçrayarak onu evime doğru geri götürüyorum.

Duruyorum ve onu vücudumdan yere doğru kaydırıyorum. Sabitlendiğinde, isteksizce gitmesine izin veriyorum ve "Randevun için eve dönmeliyiz. Yemek yapmam lazım."

"Benim için yemek mi yapacaksın?" diye soruyor, inanmayarak.

"Elbette. Bir erkek bir kadına olan saygısını, hayranlığını ve ilgisini başka nasıl gösterebilir ki?"

"Bir tebrik kartı ve bir demet çiçek mi?"

Karnımdan gülüyorum.

"Peki, numaran ne?" diye soruyor tekrar, biz adımlarımızı atarken. "Bana Şimdi söylemek zorundasın."

"Yapabilseydim yapardım," diye itiraf ediyorum. "Ama bu kadar çok kiŐiden sonra, önemli olan tek Şey bir sonraki."

Başını  ne eğiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir sonraki adam beni öldürebilir. Ya da bir sonraki kadın beklediğim kadın olabilir."

. . .

4 GÜN ÖNCE

Alçak hırıltısı ihtiyacım olan tek tatlı söz. Belimi morartan tutuşu en yumuşak okşayışı.

Kibar değil. Zarif değil. Savunmalarımı ortadan kaldırıyor.

Hayvani içgüdüler.

Kan pompalayan, canlı, dürüst.

- *CATCHMEKISSME*

Yatak odasına girip elbiseyi gördüğümde nefesim kesildi.

Eve döndüğümde Voronov bana odama kadar eşlik etti ve bir saat içinde beni yemeğe götürmek için döneceğini, hazır olmam gerektiğini söyledi.

Koluna girip ne giymem gerektiğini sorduğumda, "Seni bekleyen bir şey var," diyerek beni temin etti. Ve haklıydı da.

Kumaşı ipek, yaprak ve gül desenli ve denediğimde üzerime tam oturdu, bacaklarımı düzleştirmek için ideal uzunluğa ulaştı.

Haklı olduğu bir diğer konu ise beklenti. Kapıyı çaldığında, bütün günü birlikte geçirmiş olmamıza rağmen karnımda kelebekler uçuşuyor. Beklediğimiz için memnunum.

Voronov'u bu sabah beni öptüğü kapının yanındaki noktaya bakarken buluyorum ve ne kadar utanmaz olduğumu hatırlayınca yüzüm kızarıyor. Am.

Duş almış ve siyah papyonlu temiz bir takım elbise giymiştir. Elinde kocaman bir buket tutuyor.

"Senin için." Kahverengi kâğıda sarılı ve kurdeleli gülleri bana uzatıyor. Çiçeklerin arasına sıkıştırılmış küçük bir tebrik kartı var ve kalbim tekliyor.

"Teşekkürler," diyorum utanarak. Daha önce kimse bana çiçek getirmemişti. Çiçekleri ondan alırken kokusu burnuma geliyor ve bu şimdiden Howard'la randevumdan milyon kat daha iyi. Yarısını bile hatırlayamadığım gerçeğini hesaba katarsak bile.

Kartı açtım ve kalın siyah bir el yazısıyla "Önemli olan tek ilk buluşma için. D."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor Voronov o gürültülü sesiyle. "Sen de öyle." Ve bu muhtemelen hayatımda yaptığım en aptalca şeydi.

çünkü bir kahkaha attı ve kolunu uzattı. Ama bu doğru. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı, ama kısa kesilmiş tuzlu biberli saçları ve sık kesilmiş sakalıyla daha yaşlı ve sert bir havası var.

Beni dışarıya, gecenin durgun ve ılık havasına götürüyor ve bir an için kafam karışıyor. Sonra bir meşe ağacının altındaki masayı görüyorum. Dalları ip ışıklarla örtülü ve her yerde mumlar var. Büyüleyici.

"Bunu sen mi yaptın?" Ben sordum.

"Bir bakıma." Başını eğiyor ve bana bir sandalye çekiyor. "Bir randevu istediğinden bahsettiğinde, ayarlamaları yaptım."

Koltuğu benim için kaydırırken kendimi prenses gibi hissediyorum. Yani... Kendim yapamıyor değilim. Ama onun ilgisi ve özeni çok özel.

Yan tarafta, karanlıkta bir servis masası var ve sevgilim ya da esir edenim ya da takipçim ya da her neyse, iki kase ile yeniden ortaya çıkmadan önce bir saniyeliğine karanlığın içinde kayboluyor.

"İtalyan yemeği mi?" Önüme koyduğu soslu spagettiye bakarak soruyorum. "Esiriniz olarak yerel yemeklerinizi yiyeceğimi sanıyordum?"

Otururken dudakları eğlenerek seğiriyor. "Bu senin favorin, değil mi?"

İnledim. "Evet. Ama o zamandan beri değil..."

"Yeniden başlıyorsun," diye kesin bir dille cevap veriyor. "Bu, en sevdiğin yemekler de dahil olmak üzere her şeyi kurtarmak anlamına geliyor. Zamanı geldiğinde sizi lezzetli Rus mutfağına taşıyabiliriz."

Ona gizlice baktım. Bu, bunu tekrar yapacağımız anlamına mı geliyor? Bunu itiraf etmekten daha çok istiyorum.

Yapmamalıyım. Beni hapsediyor. CatchMeKissMe hesabımdaki fanteziler gibi, bu hisler de yanlış.

"Sanırım beni burada tuttuğunuza göre bir şansımız olacak. Jailor." Sanırım bu bir yem. Şımarıklık yapıyorum, onu kızdırmaya çalışıyorum.

"Da," diye alaycı bir şekilde onaylıyor. "Diğer Bratva patronlarının sana İtalyan yemeği vereceğini hayal etme, zayka. Biz gururlu insanlarız. Al bakalım." Bana bir kase parmesan uzatıyor ve Howard'ı düşünerek biraz alıyorum.

"İstedüğün tüm peynir bu kadar mı?" Voronov ben onu yere koyarken soruyor.

Bakışlarımız buluşuyor. Buz mavisi gözleri mumların sarı ışığıyla yeşile boyanmış.

"Yapmamalıyım..." Neden inkar etmediğimi bilmiyorum. Sadece yeterince var diyorum.

"Ama peynir çok lezzetli." Kaseyi kaldırıyor ve kaşığı içine daldırıyor. "İtalyan yemeklerinin bütün amacı bu, değil mi?"

"Bir randevuda çok yemek iyi değildir," diye zayıf bir şekilde itiraz ediyorum.

Homurdanıyor ve spagettimin üzerine biraz daha peynir serpiştiriyor. "Evet, ama..."

Çenesinde bir kas kıpırdıyor ve bu sefer peyniri serpiştirmiyor. Üzerine döküyor, itiraz etmem için beni cesaretlendiriyor.

"Bu kadarı yeterli," diyorum hemen.

Daha fazla bahşiş veriyor. Yemeğim beyaza bulandı. "Gerçekten..."

Büyük bir kaşık aldı, ama kaşığı devirmek yerine tüm peynir kasesini devirmeye kalktı ve onu durdurmak için elimi uzatıp bileğini kavradım.

"Zayka," diyor ciddi bir şekilde ve ben bu ismin ne anlama geldiğini merak ediyorum. Ama akşam yemeğimi de saklamam gerekiyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

İşte sihirli kelime bu. Tencereyi düzeltir ve masaya geri koyar.

"Geri durmak yok. Anladın mı?"

"Evet." Belki peynir konusunda haklıdır. Ama kovalamaca? Teoride istediğim ama hiçbir zaman yapacak kadar cesur ya da gözü kara olamadığım tüm o şeyler.

Ben o kadar emin değilim.

Gerekenden çok daha fazla peynire rağmen hiç düşünmeden yemeğimi bitirdim. Lezzetliydi. Her şey çok kolay ve biz her şeyden ve hiçbir şeyden bahsederken tabaklarımız uzun süre ana yemekten boş kalıyor.

Sonunda "Tatlı," dedi ve temizlemeye yardım etmek için ayağa kalkmaya çalıştığımda beni azarladı. "Sihir sihir olarak kalmalı," diyor ve elinde kat kat bir pastayla yeniden ortaya çıkıyor. "Medovik."

"Sen mi yaptın?" Bana cömert bir dilim servis ederken soruyorum.

"Hayır." Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Uzun zaman alıyor.

Şefim Agata bizim için yaptı."

Voronov açgözlü lokmalarla kendi pastasını yerken ben de pastayı çeşitli açılardan inceliyorum. Oldukça telaşlı, soluk ve dikkat çekici görünmüyor.

Ama biraz denediğimde, dudaklarıma küçük bir parça götürdüğümde, mükemmel oluyor. Adını saymakta zorlanacağım kadar çok malzemeden oluşan gülünç derecede tatlı. Sünger, bal, ezilmiş fındık ve sanırım krema? Ya da yoğunlaştırılmış süt. Çok lezzetli.

"İyi mi?" Voronov, haklı olduğunu ve olacağını bilen bir adamın bilmiş ifadesiyle bana gülümseyerek soruyor.

Kibirli. Bakışları dudaklarıma kayıyor ve aklıma hınzırca bir düşünce geliyor. Çatalımı bırakıyorum ve daha iyi düşünmeden parmaklarımı süngere daldırıyorum. Yumuşak, yapışkan, kremi ve serin.

Parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum ve tatlılıklarını emiyorum.

"Gerçekten mi?" diye inliyor. "Bunu yapacak mısınız?"

"Evet."

Parmaklarımı tekrar, daha derine sokuyorum ve gözleri kararıyor. Teker teker, olabildiğince iffetsizce, parmaklarımı yalıyorum. Onları ağızma tikiyorum. Belli ediyorum. Müstehcenim. Bacaklarımın arası ballı kek kadar yumuşak ve kaygan.

Voronov izliyor, çatalı atmış, elleri masada, tırnakları kendini tutuyormuş gibi kumaşa batıyor.

Burun delikleri açıldı.

"Zayka..." Yaralı bir hayvan gibi ses çıkarıyor. Yine o isim.

"Zayka. Bunu Google'da aratmam lazım." Parmaklarımdaki balı yalamayı bitiriyorum ama hâlâ parlak ve ıslaklar.

"Eğer bu bana işkence etmeni engelleyecekse..." Bana bir peçete uzatıyor, sonra cebinden telefonunu çıkarıp kilidini açıyor ve ben ellerimi kurulayıp ağızımı açarken bana uzatıyor.

Görünüşe göre beni şok etme sırası onda. Bana telefonunu vermesi bile inanılmaz bir güven göstergesi. Mesajlarını kontrol edebilir, tüm rehberini silebilir ya da polisi arayıp beni almalarını ve kurtarmalarını isteyebilirdim.

Ben bunların hiçbirini yapmıyorum. Ne de olsa kendi telefonum evdeki çantamda. Unuttum. Onunla birlikteyken sosyal medyada olma ihtiyacı hissetmedim ve ne kadar beni burada tuttuğunu söylesem de kaçmak için en ufak bir çaba bile göstermedim.

Her şeye rağmen onun yanında kendimi güvende hissediyorum.

Dijital asistana "Rusça'dan İngilizce'ye 'zayka' kelimesini çevir" diye soruyorum.

"Bilinmiyor," diye yanıtlıyor robotik ses.

Kaşlarımı çatıyorum ve Voronov yarattığım gerilimi kırarak gülüyor.

"Rusçanız üzerinde biraz çalışmanız gerekiyor." Telefon için elini uzatıyor, uzatıyorum ve bana seslendiği kelime de dahil olmak üzere Rusça konuşuyor. Zayka.

"Büyük kötü kurt küçük tavşanı kovalıyor," diyor ses.

İnanamayarak göz kırpiyorum. "Küçük tavşan."

"Evet." Bana seviyeli bir şekilde bakıyor. "Ya da tavşan."

Küçük, yumuşak kürklü, sinirli bir yaratık. Üremek için bilinir. Ve o bir kurt, çenesinde bir tavşanla. Benim kurdum.

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" Karnım yine çırpınıyor. "Koşmayı seviyorsun, değil mi?" Sandalyesine yaslandı, böylece

rahatlamış, telefonu masaya atmış.

Telefonu aldım ve asistana Rusça'ya çevirmesini söyledim.

"Tavşan kurdu tuzağa düşürür."

Sırıttıyor. "Zeki küçük tavşan."

Gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamıyorum.

Cılız ses Rusça cümleyi tekrarlarlarken, bu bütün gün oynayabileceğim bir oyun. Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. Bir randevudan istediğim şey buydu. İkimizin birlikte olması, en tuhaf şekilde flört etmemiz ve birbirimizi keşfetmemiz.

Voronov beni çağırıyor, ben de telefonu uzatıyorum.

Anadilini konuşurken çıkardığı ses, pürüzsüz siyah gecede büyüleyici, üstümüzdeki gökyüzü uzakta parıldayan yıldızlarla dolu ve ağaçtaki ip ışıklarının parıltısı.

"Kurt tavşanı yemeye bayılır," diyor çeviri. "Biz zaten yemek yedik!"

Dişlerini gösteriyor ve dilini bariz bir şekilde cinsel ve erotik bir hareketle dudağının üzerinde gezdiriyor.

Pastayla onu kızdırmamın intikamı.

İhtiyacın yarattığı bükülme beni sandalyemde kaydırıyor, klitorisime baskı yapmaya çalışıyorum. Dizlerim birbirine bastırıyor ve bu küçük hisle içimden küçük bir ürperti geçiyor. Bu yeterli değil.

bir sıcaklık var. Bu inkar edilemez.

"Yine de yerdim," diyor usulca.

Hem kendi iyiliğim hem de Jenna'nın utanması için konuşmanın daha az yüklü konulara kaymasına izin verdim. Aletim bütün akşam sertti, ama o pastayı yediğinden beri? Lanet olsun. Vücudumun diğer bölgelerine kan akışının olmaması bir sorun haline geliyor. Esirim olan ve hafıza kaybı yaşayan yarı yaşındaki bir kıza sahip çıkmayacağıma dair ettiğim yemini hâlâ tutmak zorundayım.

Tüm yiyecekler tüketildiğinde, petit fourslar yıkıldığında ve çaydanlık neredeyse boşaldığında, ikimiz de masada rahatlamıştık. Papyonumun düğümünü çözmüş, boynumda asılı bırakmıştım. Jenna'nın saçları, her ne şekilde tutturduysa artık, gevşemiş ve yanaklarının üzerine düşerek onları güzelce çerçeveleyiyor.

"Biz nasıl... Siz ne zaman... Neden?" Sorusunu ifade etmekte zorlanıyor, bir çay kaşığıyla oynuyor, ben de yardım ediyorum.

"Karik'in hatasıydı."

Alay ediyor.

"Doğru!" Israr ediyorum. "Birkaç ay önce bir gece araba sürüyordum. Şafaktan hemen önce."

"Neden?" Sesinde şüpheli bir ton var ama öne eğilmiş, dirseklerini masaya dayamış, daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyor.

"Hayır, o değil. İnsanların öldürülmesini istersem, onlar bana gelir.

Gönüllü ya da değil."

Ağzı onaylamaz bir şekilde düzleşiyor.

"Geceleri araba kullanıyorum çünkü uyuyamıyorum."

"Düzenli olarak kadın kaçırdığın için vicdan azabı mı çekiyorsun?" Kaşlarını çatıyor ama ben kıskançlık belirtisi görüyorum.

"Hayır. O da değil. Senden başka hiçbir kadını kaçırmadım." İma ettiği soruyu geçiştirebilirdim ama hayatımda ilk kez bunu yapmıyorum. "Benim ya da benden önceki babamın Rotherhithe'i inşa etmek için yaptığı hiçbir şey bana sorun yaratmıyor. Ama gecenin bir yarısı üzerimden atamadığım bir ağırlıkla uyanıyorum." Doğrudan bana bakana kadar santim santim dönerken kelimelerin gelmesine izin veriyorum. "Uzun zamandır çalışmaktan başka bir şey yapmadım. En temel içgüdülerimi şiddetle besledim ama bir süre sonra hepsi boş geldi."

Göz kırpıyor.

"Yalnızım," diye itiraf ediyorum, niyet ettiğimden daha ani bir şekilde. "Ve bir köpek seni daha az yalnız mı yapıyor? Senin Karik'in var."

"Köpek değil, hayır." Acaba beni daha az yalnız hissettiren şeyin ne olduğunu soracak mı diye merak ediyorum ve onu söyleyebiliyorum. Ama yemi yutmuyor. Temkinli küçük balık.

"Karanlıkta araba kullanıyorsun," diye soruyor onun yerine.

"Bir göz parlaması olduğunda. Yavaşladım ve farlarımın altında bu siyah-beyaz kürklü çanta belirdi ve durduğumda - neden yanından geçmediğimi bilmiyorum-" sorusunu önlüyorum. "Sanırım birden meraklandım ve bu benim için alışılmadık bir şeydi. Kenara çektim ve arabadan indim. İlk başta utangaçtı ama diz çöktüm ve biraz cesaretlendirmeye yanıma geldi. Çirkindi, pire ısırılmıştı, topallıyordu ve bir kulağının bir kısmı yoktu."

Yüz ifadesindeki bir şey keskinleşiyor.

"Kanaması vardı." Başımı salladım. "Onu bırakmalı ya da ilgilenmesi için başka birine vermeliydim." Ama ona yardım etmem için beni seçmiş gibi hissettim. "Onu orada bırakmak niyetiyle en yakın veteriner kliniğine götürdüm."

"O sendin."

"Da." Karşılıklı anlayış içinde birbirimize bakıyoruz.

Jenna'nın çalıştığı yere girdim ve Karik'i -daha doğrusu o zamanki adıyla isimsiz yavru köpeği- bırakma konusundaki kararlılığıma rağmen Jenna'nın kollarımdaki küçük hayvanı gördüğünde yüzünde beliren yumuşak ifade beni şaşkına çevirdi.

Jenna'yla ilgili bir şey içimde bir düğmeye bastı.

"Bana anlat..." Yine durdu.

Bu sefer yardım etmiyorum.

"Taciz," diye bitiriyor sonunda. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şey," diye nefes alıyor.

Ve yapıyorum. Ona veteriner kliniğinin dışında eve gitmek için nereye gittiğini görmek için beklediğimi anlatıyorum. Sabahları erkenden işe giderken yanında olduğumdan emin olmak için.

Sosyal medya hesaplarını bulmak için telefonunu nasıl hacklediğimi ve onu nasıl takip ettiğimi anlatıyorum, benimle aynı şeyleri sevdiğini görmekten mutluluk duyuyorum. Hayatın ve aşkın daha karanlık, eğlenceli, vahşi bir yanı. Mücadele etmek ve fethetmek ya da yenilmek ve boyun eğmek için ilkel bir ihtiyaç. Aynı çarpık madalyonun iki yüzü. Sosyal medya paylaşımları için bildirimleri nasıl ayarladığımı ve bir Londra Mafya Birliği toplantısından çıktığım zamanı anlatıyorum çünkü onun paylaşımını okumayı beş dakika bile ertelemeyecektim.

Çoğunlukla sessizce dinliyor ve gülümsemesini gizlemek için başını eğiyor, çoğu insanın yapacağı gibi rahatsız değil. Saplantımın derinliği Jenna'yı korkutmuyor.

Cesur kız.

Saatler sonra yorgunluk onu yakalıyor ve sandalyesine çöküyor, sanki ona olan takıntımdan bahsetmek yerine ona yatmadan önce bir masal anlatıyormuşum gibi.

Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. Dikkatli bir şekilde elimi tutuyor ve eve geri dönüp yatak odama doğru yürüyoruz. Kapıda, bana göz kırparken dudaklarını dikkatlice, iffetli ve tatlı bir şekilde öpüyorum. Sonra cazibemden uzaklaşıyorum.

"İyi geceler."

"Bu mı?" Kaşları, içimdeki sadist piç parçasının hayal kırıklığı olarak düşünmekten hoşlandığı şeyle kıvrılıyor.

"İlk sonra ne bekliyordun, Zayka?" "I..." Yutkunuyor.

"Düşündüm ki..."

Aramızdaki gerilim geriliyor. Aradaki mesafeyi kapatıp eğiliyorum, bedenlerimizin birbirine değmemesine dikkat ediyorum. Eğer kendime daha fazla izin verirsem, asla duramayacağım.

"Seni tam burada, koridorda becermek isterdim," diye mırıldandım. "Küçük bakire amcığını duvara yaslayarak ya da bu gece uyuyacağın o büyük yatakta seve seve beceririm." Bu iğrenç sözleri kulağına fısıldıyorum. "Tüm hayallerini gerçeğe dönüştürmekten zevk duyarım. Ne kadar tabu, ne kadar kirli, neye ihtiyacın olursa olsun. Seni tutup kirletmeyi çok isterim. Aklına gelebilecek ve hayal bile edemeyeceğin her türlü kötü pozisyonda sikimi ağzına almanı sağlarım."

Titriyor.

"Ama hafızanda benden şüphe etmene neden olacak bir boşluk varken olmaz." Onun genç ve savunmasız olduğunu unutmadım.

"Ama-"

"Ve ilk buluşmada değil."

Rahatlama Geri, I al onu el ve
nazikçe Öpücük parmak eklemleri.

"İyi uykular."

. . .

3 GÜN ÖNCE

Karanlık. Çok, çok karanlık. Sizi boğan türden bir karanlık. Tüm ışığı yiyor ve sizi bütünüyle yutuyor.

- *CATCHMEKISSME*

JENNA

Görüntü net değil ama açık. Duygularım da öyle. Korkudan boğazım düğümlendi, yalnızım. Görüntülerde bir titreşim var.

Bir banyo kapısı. Elinde bıçak olan sarışın bir adam.

Kalbim hızla çarpıyor ve çığlık atmaya çalışıyorum. Hayır diye bağırmaya çalışıyorum, bunu istemiyorum. Yalvarıyorum.

" yok." Güçlü kollar beni sıcak bir göğse çekti.

Boğuluyorum, hıçkırıyorum ve çarşaflara dolanıyorum, sıkıca ama nazıkçe tutuluyorum. Başka anılar belirliyor, yıkanıyor. Başım aynı anda hem hafifliyor hem de ağırlaşıyor. Güçlü kollar beni bir bez bebek gibi gevşek bir şekilde toplarken ve derin bir ses güvende olduğumu mırıldanırken rahatlama. Tehlikeden uzaklaştırılırken yumuşak sözler.

Biri beni kurtardı. Benimle ilgilendi.

Rotherhithe'in kralı. Beni korkunç bir şekilde yanlış giden randevumdan kurtardı.

Gözlerimi açtığımda Voronov'un karanlık gölgeler içinde bana baktığını görüyorum ve nabzım yavaşlıyor. Savaşmayı bıraktım. Oda neredeyse kapkaranlık, pencerelerden içeri sadece bir parça şafak sızıyor, bu yüzden onun yatak odasında, pürüzsüz beyaz çarşafların altında olduğumu fark etmem bir anımı alıyor.

"Kötü bir rüya görüyordun," diyor bana sert ve alçak bir ses tonuyla. "Sadece bir kabustu."

"Bu bir rüya değildi..." Geçen günkü her şey geri geliyor. Voronov'un ne kadar nazik olduğu. Bir şey söylemek istemediğini anladığımda bile sorularına verdiği cevaplar. Beni dinlemesi ve beni ilgisinin merkezi gibi hissettirmesi. Mükemmel olan ilk randevumuz.

Yüz ifadesi gülünçleşiyor. "Çıglık attığını ve çarşafı karıştırdığını halüsinasyon olarak görmüş olabilirim. Ama pek olası değil."

Yatak daha da rahat, kolları daha sıkı ve güçlü. Doğru yerdeyim.

Ama yine de... "Hayır, bu oldu. O bir anıydı."

Kaşları çatıldı.

"Buluşma gecesi neler olduğunu hatırladım. Tam olarak net değil." teşhis edemedim ama Howard'da bir tane olduğundan eminim. Ve konuşmalarımızı hatırlıyorum. Ve en önemlisi, yardım istedikten hemen sonra Voronov'un kapıdan gelen sesini hatırlıyorum. "Hasta bir köpek yavrusu olduğunu söyleyerek beni odasına çekti."

Voronov bir elini yatıştırıcı bir şekilde sırtımın alt kısmına koyuyor.

Farkına varır. "Sen benim ilk öpücüğümdün."

"Biliyorum öyleydim," diye sabırla yanıtlıyor. "Seni öpmediğine sevindim ama ilk seçtiğin benim. Önemli olan tek şey bu."

Ani bir farkındalık beni çarpıyor. Yorganı üstümden attım ama Voronov'un kıvrak, kaslı vücudu yatakta bana yakın duruyor ve bacağım serin kotuma değişiyor. Uzun süredir burada değil. İkimiz de yatakta yan yatmış durumdayız ve eli üst kolumda, beni yavaşça okşuyor. Geceliğim beyaz ipek, popomu sıyrıyor ve meme uçlarımı okşuyor. O beline kadar çıplak.

Büyük ve korkutucu biri ve ben de onun esiriyim. Öyleydi.

Hafıza kaybımdan kurtulduğumda gidebileceğimi söyledi. Ve bu patronla ilgili emin olduğum bir şey var, sözünün eri bir adam.

Burada onunla olmaya alışmaya başlamıştım. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama kalmak istiyorum. Tüm fantezilerim tam olarak onun gibi bir adamla ilgiliydi, tam olarak benden istediğini alıyordu. Peşime düşüp beni kendine ait kılmak.

Gözlerimi kapatıyorum ve tekrar uyumayı diliyorum, diliyorum, diliyorum. İnkâr edilebilirliğe. Belki de Voronov'un hafızasını kaybetmesi için dua ediyordumdur?

Yataktan sıvışıp kafasına vurabilir miydim? Tekrar uykuya dalıp bunlar olmamış gibi davranabilir miyim?

"Jenna," diye mırıldanıyor.

Voronov uyumuyor. Uzandı ve saçlarımı okşuyor, devasa pazuları dünyaya karşı bir koruma sağlıyor. Ne kadar güzel ağlayabilirim. Ama bu durum ağda yapmaya benziyor. Eğer geciktirirsem ya da yavaş yavaş yapmaya çalışırsam canımı yakacak ve çok pis olacak. Onu koparmak zorundayım. Hem de hemen.

Doğrudum ve kendimi toparladım. "Hafızamı geri kazandığımda gidebileceğimi söylemiştin. Gitmek istiyorum."

Yavaşça göz kırpmıyor. "Ne zaman?"

"Hemen şimdi." İçime atmadan önce. Bu anılar beni canlı canlı yemeye başlamadan önce. Kalmama izin vermesi için ona yalvarmadan önce.

Aşık olmadan önce.

Kalbim acıyla sıkışıyor. Artık çok geç.

Voronov uzanıp yatağın başucundaki lambayı yakıyor, odayı sarı ışıqla yıkıyor ve dışarıyı zifiri karanlık gösteriyor. Dövmelerle kaplı göğsünü ortaya çıkararak yatağa uzanıyor ve kaşları çatılmış bir halde bana bakıyor. "Eğer istediğin buysa."

"Öyle." Kollarını ve göğüslerini kaplayan dövmelere bakarken yalanı boğuk bir şekilde söylüyorum. Sol bileğinde dirseğine kadar uzanan köknar ağaçları, sonra yerini daha fazla ağaca bırakan tepeler ve daha yüksek tepeli dağlar var. Omzunda bir güneş parlıyor bulutların etrafında. Güller ve dikenler tırmanıyor

Sırtından ve göğsünden aşağıya doğru inerek tasarımı orman ve kayalıklarla birleştiriyor.

Bu Rus gangster, keskin ve lirik. O çok güzel. Bir sanat eseri. Dövmesiz kısımları da bir o kadar ilgi çekici. Sert kaslarının üzerinde bir tutam saç ve kısmen düğmeli kot pantolonunun bel bandına kadar inen bir iz.

Çıplak uyuyordu ve kabus gördüğümü duyup beni rahatlatmaya geldiğinde onları giydi, fark ettim.

Takipçim tanıdığım en nazık adam. Yıllardır, belki de tüm hayatım boyunca bana karşı cömert ve anlayışlı olan tek kişi.

Ben de üzerime düşeni yapmalı ve söylediğim gibi buradan

.

Voronov yataktan yuvarlanıyor.

"Ayakkabılar," diye emrediyor botları çekiştirirken.

Dün giydiğim küçük spor ayakkabılarımı giymek için çabalıyorum. Ben daha ne olduğunu sormadan çantamı ve telefonumu kaptığı gibi odadan çıkıyor.

Belli ki sinirlenmiş. Ona yetiştiğimde dışarıdaydı, ön kapı ardına kadar açılmıştı ve çantamı bir SUV'ye atmıştı.

Ama kapıyı üzerine kapatır ve "Özgürlük istiyorsan bu taraftan, zayka" diye seslenir.

Dün yürüdüğümüz ormana giden bahçeye doğru adım atarken sinirlerim geriliyor. Neden arabadan uzaklaşıyoruz?

Hafif bir çim yamacının tepesinde aniden durur.

Yanında duruyorum, sabahın serinliğinde kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

"Yolu hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Güzel." Cebinden telefonunu çıkarıp uzatıyor.

"Patron?" diye cevap veriyor teneke hoparlörlerden gelen uykulu bir ses.

"Arkadi. Arabamı evin önünden yolun köşesine götür. Birazdan koordinatları göndereceğim. Araçta kal ve gözlerini kendine sakla. Biri arabanın arkasına bindiğinde, oradan ayrılacaksın. Derhal. Onu istediği yere götürün ve hayatınız pahasına koruyun. Benim yanımda çalışmaya devam edeceksin ama sadece ona hesap vereceksin. Anladın mı?" Voronov komutları hızlıca veriyor ve ben yetişmekte zorlanıyorum.

"Evet, patron." Ses tonunda bir kafa karışıklığı var ve açıkçası onu suçlamıyorum. Ben de şaşkınım.

"Güzel. Artık benden emir almayacaksın, sadece ondan alacaksın."

"Evet, b-" diye sözünü kesti. "Anlıyorum."

Voronov telefonu kapatıyor ve birkaç dokunuşla bir harita çıkarıp bir iğne gönderiyor. Sonra telefonu cebine koydu ve asık suratla bana baktı.

"İşte anlaşma. Eğer gitmek istiyorsan, gitmene izin vereceğim. Arkadi adamlarım arasında en güvendiğim kişidir. Ben o svolach'ı bulana kadar seni koruyacak. Güvende olacaksın."

Bir "ama" geliyor, duyabiliyorum. Rus aksanı duygularla kalınlaştı. Sadece bir gün birlikte olduktan sonra bunu nasıl bilebilirim? Başımı kaldırıyorum ve yüz ifadesi zorlukla bastırılmış duygularla dolu.

"Yolun sonuna ulaştığınızda Arkadi sizi bekliyor olacak."

"Eğer?" Kelimeye takılıyorum.

"Mücadele etmeden gitmene izin vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi?" Kaşları daha da aşağı indi.

Ona bakıyorum, şaşkınlıktan beynim pelte gibi olmuş. "Güvenli kelimen nedir?"

"Kırmızı," diye ciyakladım.

"Kırmızı," diye tekrarlıyor başını sallayarak. "Bu her şeyi durdurur, zayka. Dinlenmen gerekiyorsa turuncu. Oyun kovalamaca."

Kalbim heyecanla çarpıyor. Aman Tanrım. Dün yürüdüğümüz o pastoral orman mı? Beni tuttuğunu hayal ettiğim yer mi? Beni avlayacak.

"Özgür olmak için tek yapman gereken Arkadi'nin beklediği yere gitmek," diye devam ediyor. "Ama ben seni kovalıyor olacağım. Ve seni her yakaladığımda senden bir şey alabilirim."

Hava nefes alamayacağım kadar yoğunlaşıyor. Gitmek istediğimi söyledim ve kaçmak için ödemem gereken şey bu.

"Ne alacaksınız?" Bir gümbürtü. Suyun altından konuşuyorum.

"Oh, hayır." Ağzının köşesi vahşi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yakalandığında öğreneceksin."

İçimden bir titreme geçiyor. Bu korku, ama lezzetli, güvenli bir korku. Karıncalanıyor ve canlı. Yumuşak, küçük avıyla, yani benimle alay eden bir kurt.

Tavşanı.

"Seni her yakaladığımda bir adım önde başlıyorsun. Ve ben sadece bir şey alabiliyorum."

Zihnimde benden alabileceği şeylerin kaleydoskopu parıldıyor, o kadar hızlı ve muhteşem ki hepsini belirtemiyorum bile. Beklenti damarlarıma doluyor ve bacaklarımın arasını ısıtıyor.

Sırıttıyor, zorlukla dizginlenmiş bir zevkle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Anlıyor musun?"

"Evet." Ama sesim bana ait değil. Nefes nefese, heyecanlı ve lezzetli bir şekilde çelişkili. Kaçmak istiyorum, geceliğim arkamdan akıyor. Takip edilmek istiyorum. Kazanmak ve ele geçirilmek istiyorum.

Bu tehlikeli mafya babası beni yakalarsa -ya da yakaladığında- ne yapacak?

"geliyorum, Zayka. On, dokuz."

Alacağım tüm haberin bu olduğunu anlamam o kadar uzun sürdü. Topuklarımın üzerinde dönüyorum.

"Sekiz, yedi."

Ve karanlığa doğru koş.

Daha güneş ufukta görünmeden sabahın erken saatlerindeki griliğe doğru yola çıkıyor ve ben daha fazla saymaya zahmet etmiyorum. Ya bana güvenir ve onu yakaladığımda bunu gözlerinde görürüm ya da güvenmez. Kuralları ben koyduğumda adil oynamak pek bir şey değiştirmiyor.

Ormanın içinden geçen rotayı düşünerek onu izliyorum. Önerdiğim gibi dün birlikte yürüdüğümüz yolu mu takip edecek? Umarım öyledir. Bu yol güzel, önce bu ağaçların dağıldığı çimenlik araziden geçip sık kozalaklı ağaçların arasına giriyor, yerde kalın bir iğne yaprak tabakası var ve hava çam özü kokuyor. Daha sonra patikadan ayrılır ayrılmaz daha genç ağaçların ve çalılıkların bulunduğu daha sert bir ormanlık alana geçiliyor. Bundan sonra, geniş, açık ve temiz bir kayın ormanı var, eve giden uzun çakıllı yola çıkmadan önce altın yapraklar ayaklarınızın altında çıtırdıyor.

Jenna'nın küçük figürü beyaz ipek geceliğiyle benden kaçıyor, spor ayakkabıları çimleri tokatlıyor. Çıplak kalçalarını izlerken sikim kalınlaşıyor. Acaba çoktan ıslandı mı, durduğumda ne yapacağımı tahmin ediyor mu?

Onu mu? Benden kaçarken geceliğinin altına küçük beyaz külotlar mı giyiyor?

Onları soymak için sabırsızlanıyorum.

Arkasına bakıyor, sarı saçları dalgalanıyor ve ben onun yeşil gözlerini ve özlemini görebildiğimi hayal ediyorum. Onun davetini.

Yakala beni. Öp beni.

Sosyal medyası böyle diyordu ve ben de onun tüm kirli hayallerini gerçekleştireceğim.

Yeterince yaşadı.

Peşinden gidiyorum, aramızdaki mesafeyi yok edecek kadar hızlanıyorum. Kovalarken ayaklarım çimlere çarpıyor ve ciğerlerim serin, temiz sabah havasıyla doluyor. Hareket bedenimi harekete geçiriyor, kaslarımı canlandırıyor.

Ormanın içine doğru kayarken avımı görüş alanımda tutuyorum. Ona yetiştim. Aç bir kurt, küçük bir tavşandan daha hızlı ve daha güçlüdür. Çimenlerin pürüzsüz kumlu bir patıkaya açıldığı yerde dönerken beyaz ipek ince, solgun kalçalarına dolanıyor. Parlak kumaş yukarı kalkıyor ve neredeyse -neredeyse- külot giyip giymediğini anlamamı sağlıyor.

Koşarken sikim zonkluyor, ağır ağır zıplıyor. Tekrar arkasına bakıyor ve bana profilini gösteriyor. O tatlı kalkık burnu ve açık pembe dudakları.

Ağzını kullanmak için sabırsızlanıyorum.

Artık ne kadar yakın olduğumu görünce çığlık atıyor ve ben de uzuvlarımı daha hızlı hareket ettirerek, o patikanın kıvrımlarında panik içinde koşuştururken, her iki tarafını çevreleyen engebeli ağaçların arasından geçerek ona yetişiyorum.

Çam kokusu var, çok sağlıklı ve pis, bayıldım. Kilometrelerce ötede başka kimse yok, sadece ben ve tüketeceğim kız.

Koşmasına izin verdim ama çok uzağa değil. Bacaklarını esnetecek ve ısınacak kadar uzun. Ciğerlerine dolan temiz havayı hissetmesi ve arkasındaki canavarın farkında olması ve ondan korkması için.

Nerede olduğumu kontrol etmek için omzunun üzerinden bir bakış attı ve ben de daveti kabul ettim. Hızımı arttırdım ve onu yakaladım.

ön kolunu sallayarak onu durdurdu.

İçgüdüsel olarak kaçmak için çekiştiriyor ve ben onu daha sıkı kavıyorum, başparmağım kolunda bir çukur açıyor. Bundan dolayı morlukları olacak ve onun benim olarak işaretleneceği düşüncesiyle gülümsüyorum.

Onu kendime yaklaştıırken titriyor.

"İlk ödülümü almaya hazır mısınız?" .

Sadece dudaklarını yalıyor ve bana bakıyor, göğsü koştuktan kabarmış.

Ne güzel memeler. Onları kullanmaktan ben de zevk alacağım. İki elimin parmaklarıyla saçlarını taramak için kolunu bırakıyorum ve ipeksi telleri yumruklarımda sıkıyorum. Yüzünü yukarı kaldırarak, gizlemediğim bir sahiplenmeyle ona bakıyorum.

"Adımı söyle."

Gözlerinde şaşkınlık parlıyor.

"Rotherhithe," diye nefes alıyor.

"Nyet." Hayal kırıklığı yüzeyimin altında kaynıyor. "Orası benim Londra bölgem."

Tek bir şaşkın göz kırpması. "Voronov."

Saçlarını sıkıca tutuyorum. "Bu benim .

Benim için gelirken haykıracağın ismi söyle."

Ağız açık kalıyor ve küçük pembe ıslak dili dudaklarını yalayıp onları baştan çıkarıcı bir şekilde parlatıyor.

"Dimitri."

"Güzel." Başını geriye çekiyorum ve inliyor. "Tekrar."

Adımı onun nefessiz, boğucu sesinden duymak ne kadar da hoşuma gidiyor.

"Dimitri."

"Tekrar."

"Dimitri. Dimitri." Bunu bir dua gibi tekrarlıyor, gözlerini kapatıyor ve başını sağa sola eğiyor, saçları bir yandan diğer yana geriliyor.

Bu acıyı seviyor, farkındayım. Ve ben bunu seviyorum. Yakalanan kızım, benim gücümde olmanın tadını çıkarıyor.

Sözünü kesiyor ve sessizlik içinde duruyoruz, kuşlar ötüyor ve esinti etrafımızda hışırdıyor.

"Bunu sakın unutma." Zar zor dokunuyoruz, yakınız ama tek temasımız ellerimin onun saçlarında olması. Ama bu bir parça için yeterli. Ona ihtiyacı olandan daha fazlasını vermek için, onu tekrar yakalayacağım.

Parmak eklemlerim çatlıyor, onu tutuşumdan kurtarmak için öyle çaba sarf ediyorum ki. "Adımın sana dövmeyle kazınmasını istiyorum. Doruğa ulaştığında dudaklarında olmasını istiyorum, nefes aldığın desen olmasını istiyorum. Vücudundaki her hücrenin adımı tanımasını, sana kimin sahip olduğunu bilmesini istiyorum."

Geriye doğru adım atıyorum ve o bana şaşkınlıkla bakıyor. Sonra anlıyor ve güneş ağaçların arasından ufka doğru ilerlerken yumuşak sarı ışıktaki gözleri parlıyor.

"Şimdi kaçmak için bir şansın daha var Jenna."
Hafifçe titreyerek geriye doğru adım attı. "Kaçmalı mıyım?"

Başımı salladım. "Seni tekrar yakalarsam taleplerimde bu kadar makul olacağımı sanma."

Dönüp kaçmadan önce yüzünde parlayan beklentiye görüyorum.

Bu sefer, peşinden gitmeden önce o kadar beklemeyeceğim.

O istiyor.

Ben de onu istiyorum.

Benim için çok genç olması artık umurumda değil. Hafızası geri geldi ve güzel dudaklarından "kırmızı" kelimesi dökülene kadar, her iğrenç fanteziyi şımartacağım.

Onu elimde tutmaya çalışmanın en karanlık hayali de dahil. Bu masum kızın benim olduğunu iddia etmek ve asla gitmesine izin vermemek.

Yine de beni bunun için uğraştırıyor. Bunu takdir ediyorum ve kolay yolu seçip patikada kalmadığı için göğsümden kahkahalar yükseliyor. Hayır. Ağaçların arasından sapıyor.

Jenna'm hızlı ve çevik, çalılıkların arasından süzülüyor ve çukurların üzerinden atlıyor. Ama yeşilliklerin arasından sızan güneş ışığına rağmen hâlâ karanlık ve gölgeli. Ben de onun arkasına takılıyorum, daha ağır ve uzun boyumu kullanarak onun geçtiği yerlerden yuvarlanıyorum. O tökezlediğinde, kalbim de aynı şeyi yapıyor. Ama eliyle bir dala tutunarak kendini yakalıyor ve ilerliyor.

Bir rahatlama sesi çıkarmış olmalıyım, çünkü nerede olduğumu kontrol etmek için omzunun üzerinden baktığında sadece birkaç adım daha atmıştım. Neredeyse ağır çekimde görüyorum.

Dikkatinin dağılması. Beklenmedik bir kök ona çelme takıyor. Çaresiz ve dengesiz bir şekilde devrilmesi.

İçimden vahşi dürtüler geçiyor, canlı ve keskin.

Yeterince yakın değilim ve o düşerken sinirle kükrüyorum.

Kökü ayakkabısına takılıyor, panikle çekiştiriyor ama ayakkabısı gevşemek yerine çıkıyor. Şimdi özgür, ayağa kalkıyor -biri çıplak- ben tutup belinden kendime doğru çekerken.

Bir saniye içinde onu en yakındaki ağaca sabitledim. Çekiştirmeye çalıştığında, bacağımı onunkinin arasına sokuyorum ve çırpınan kollarını yakalayıp bileklerini başının üstünde iki elimle tutuyorum.

Ona bakıyorum, yanaklarındaki pembeliğin ve koşmaktan tüm gövdesinin kabarmasının tadını çıkarıyorum. Ereksiyonumu karnına bastırıyorum ve kalp atışlarımın hızlanmasına izin veriyorum.

Onun yaralandığını, hatta yaralanma riski altında olduğunu görmek bana bir şeyler yapıyor. Eşini korumak zorunda olan koruyucu, bölgeci bir canavarı ortaya çıkarıyor.

"Ne istiyorsun?" diye .

Sözlerinde ve vücudunun her hattında endişe var. Eminim onun kanında da benimkinde olduğu gibi güçlü bir adrenalin dolaşıyordur. Mükemmel bir beyefendi oldum. Şimdiye kadar.

Bunun sona ermesini bekliyor.

Ve lanet olsun, öyle olmasını isterdim. Onu hemen yere serer ve elimi boğazına götürürdüm.

Ama benim işim bu değil.

Bu küçük işkence çok daha basit. En çok korktuğu şey bu.

"Beni istediğini söyle."

Ve yemin ederim koştuktan zaten zorlanan nefesi hızlandı. Beklemediği bir şekilde şahdamarına saldırdığım için paniklemişti.

"Eğer doğruysa, ," diye ısrar ediyorum. Onu öpmüyorum ya da bırakmıyorum. Başparmağımı bileğindeki yumuşak, ılık, hızlı hareket eden nabzının üzerinde gezdiriyorum. Çok küçük ve kırılgan. Sadece kırabileceğim küçük kemikler ve derisinin altında parlak kan.

Ama zayka'mı bu şekilde kırmak istemiyorum.

"Ben-"

"Yalancı."

"Nedenini bilmiyorum." Başını sallıyor ve orman yeşili gözleri kafa karışıklığıyla dolu. "Bunu neden istiyorsun?"

Eğilip onu sıkıştırıyorum ve başımı kulağına doğru eğiyorum.

"Çünkü bu oyunu seviyorum." Ve o. "Ama ben bir yırtıcıyım, sadece istekli avları yerim."

Sesli bir şekilde yutkunuyor.

"Hazır olsan iyi edersin. Islak, çaresiz ve nefes nefese olman gerekecek, çünkü bana borçlu olanı alacağım."

Geri çekilmesi yapmacık değil. Bu, korkutulmuş ve dehşetten kaskatı kesilmek üzere olan bir yaratığın içgüdüsel tepkisi. Tehdit ettiğim gibi, bunu yapacağım için biraz endişelenmesini istiyorum, çünkü bu onun ve benim için cazibenin bir parçası. Yazdığı her kelimeyi tüm açılardan değerlendirdim ve o korkmak istiyor.

Ve ben de nezaket maskemi çıkarıp ona en baştan çıkarıcı kâbuslarından olan tüm vahşi yanlarımı göstermekten mutluluk duyuyorum.

"Bu sefer, küçük av, bir öpücük çalacağım."

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. yeşil gözleri arkasındaki ağaçlar gibi karardı.

"Çalmak mı?"

"Evet." Yaklaşıyorum. "Öpücüğünü kendim için alacağım. Seni öyle bir öpeceğim ki, bir daha asla dudaklarına dokunamayacaksın, ihtiyaçtan ve hatıradan karıncalanmadan."

Yüzümü onunkine yaklaştırıyorum, böylece sıcak nefesimi dudaklarında hissedebiliyor.

Jenna boğazının arkasından küçük bir inilti çıkarıyor ve ellerini tuttuğum yerde gerilirken içime doğru yükseliyor. Kahretsin, ne kadar tahrik edici olduğu hakkında bir fikri var mı? Beni nasıl cezbettiğinin?

Evet.

Evet, . Ne kadar masum olursa , benim kızım baştan çıkarıcıdır.

O bir siren.

Her gece sikimi okşarken onu nasıl öpmek istediğimi düşündüm. Onu yiyip bitirmeyi düşündüm.

İlk öpücüğün aksine, yavaş başlamıyorum. Onu sertçe öpüyorum, bastırılmış tüm saldırganlığımla ve onu takip ettiğim son birkaç ayın ihtiyacıyla. Onun ne kadar genç ve sınırların dışında olduğuna dair hissettiğim hayal kırıklığıyla. Bu öpücük ona onu nasıl istediğimi, onu otele kadar takip ettiğimde ne kadar kıskandığımı ve bir an için o hıyarla aynı odaya gideceğini düşündüğümü anlatıyor. O yemek yerken nasıl öfke ve kıskançlıkla yandığımı, sipariş ettiğim yemeğin ağzımda kül olduğunu.

Ve benim ödülüm de bu öpücüğü ondan koparmak.

Bu sefer yumuşaklık yok. Masumiyetinden taviz yok.

Ben de öyle yaptım. Bir centilmen oldum.

Şimdi bir hayvanı var. Katı kuralları olan bir canavar.

Tek bir şey alacağımı söyledim ve ciddiydim. Bu yüzden o baştan çıkarıcı bir şekilde erirken ve vücudum onu burada, o ağaca karşı becermemi isterken bile yapmadım.

Bir ısırık. Parmaklarım onunkileri sıkıyor, sonra göğüslerini göğsüme bastırıyor ve ereksiyonumu karnının yumuşaklığına itiyor, daha fazlası için çaresiz, tatlılığıyla bana yalvarıyor.

Geri çekiliyorum. Küçük ayakkabısını kaptığım gibi diz çöküyorum ve baldırını kavrayarak kabaca ayağına itiyorum.

Sonra doğrulup elimi boynuna doluyorum ve hafifçe sıkıyorum. Ona gücümü ve ne kadar ciddi olduğumu hissettirecek kadar. Bu kısım bir oyun değil.

"Yolda kal, Zayka." Çalılıklarda kendini incitmesine ya da ayakkabılarını kaybettiği için ayaklarını parçalamasına izin vermeyeceğim. Ona bakmak benim görevim ve buna kasten vermediğim hiçbir acı dahil değil. "Anladın mı?"

"Evet." Sesi yüksek ve nefes nefese. Onu bırakıyorum ve geri çekiliyorum.

"Koş."

. . .

2 GÜNLER ÖNCE

Neşeyle, özgürlükle ve korkunun ısırığıyla koşuyorum. Hayatım için koşuyorum, ama beni yakaladığında öleceğimi düşündüğüm için değil.

Çünkü o yapmazsa, içinde yaşadığım bu soğuk, kırılğan kafeste yok olacağımı biliyorum.

— *CATCHMEKISSME*

JENNA

Dimitri'nin peşimde olduğu şafak vakti orman umduğum kadar korkutucu ve heyecan verici.

Küçük çalıların üzerinden atlayarak geldiğim yöne, patıkaya doğru koşuyorum. Kovalarken hiç de ince davranmıyor. Hiç de değil. Arkamda onu duymamı istiyor, büyük, cesur ve omurga karıncalanması. Kingpin beni korkutmaya çalışıyor ve işe yarıyor.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, boğazım efordan yanıyor ve zihnim onun öpücüğü, tehditleri, sert, heybetli vücudu ve beni hafif ve kadınsı hissettirmesiyle dolu.

Her yerim yanıyor. Ağaçların arasından kaçarken kaslarım yanıyor, bileğim bir çukura düşüyor ve tökezlerken arkamdan hırladığını duyuyorum. Ama kendimi tutuyorum, kendimi yaraladığım için bana yetişirse vereceği tepkiden korkuyorum. Sık ormanda yolumu tamamen kaybettiğim için soğuk bir şekilde öfkeliydi.

Ve bunun ondan kaçmaya çalışmam olduğunu biliyorum, mesele de bu, ama onun onayına olan ihtiyacım, bana hırıltı yerine mırıltı kazandıracak rotaya dönmek için kendimi daha hızlı zorlamama neden oluyor.

Sonra tekrar patikadayım, sabahın erken saatlerinin serinliği bir yandan tenimi ısıtırken diğer yandan yükselen güneş ısıtıyor.

Şafak vakti orman Dimitri'ye benzer. Tehditkâr ve ölümcül, ama aynı zamanda şefkatli, tatlı ve yüreklendirici.

Dimitri kazanmış, uzun bacakları yeri daha hızlı yalayıp geçiyor, kasları daha güçlü. Nefes alış veriş i sert ve yakın. Parmakları kolumu kavrayıp neredeyse yakalayacakken boğazımdan bir korku çığlığı kopuyor.

Zihnim "kırmızı" diye bağırabileceğimi biliyor olabilir, ama güneş in doğuş undan kalan uzun gölgeler, ürkütücü, sık ağaçlar ve hemen topuklarımdın dibindeki ayaklarınn korkunç çarpış ıyla, bedenim tam bir kaçış tepkisi veriyor. Korku, saf ve canlı bir şekilde kalbimden fıskırıyor.

O bir canavar. Ben, ölümün pençesinden kaçan, onun bana seslendiği küçük tavşanım.

Patika, ayak altında koyu bakır rengi yaprakların ve yumuşak kabuklu ağaçların olduğu bir bölüme açılırken kalçalarım yorgunluktan ağrıyor. Ama amım? O bambaşka bir ağrı. Orası çok sıcak ve kaygan ve göğüslerim koşmaktan yumuşamış, biraz zıplayarak bana varlıklarını hatırlatıyor. Göğüs uçlarımdın ipeğe sürtünmesi dayanılmaz derecede hassas. Bedenim içgüdüsel olarak özgürlük için savaşıırken yakalanmaya ve onu sevmeye hazırlanıyor.

Beni yere yuvarlarken inliyorum, beni adımlarımdın ortasında yakalıyor ama beni sırtüstü yuvarlamadan önce göğsünün üzerine düşmem için bizi döndürerek darbeyi yumuşatıyor.

"Yakaladım seni."

Nefesim kesilmişken, ipeği kalçalarıma kadar sürüklemeyen, iç çamaşırdmı iki yumruğuyla tutmadan ve tamamen yırtmadan önce tepki verecek zamanım yoktu.

Dantel parçasını atarken korku ve şokla susturuldu.

Sonra bacaklarım sarsılıyor, kaçmaya çalışıyorum ve o da kolunu belime sıkıştırıyor.

"Dur."

Tüm vücudum itaat etme çabasıyla titriyor. Bu bir korku tepkisi. Yırtıcı yaklaştıkça donuyorum.

Bu sefer ne alacak? Bir kelime. Sonra bir öpücük.

Kalçalarımı kavlıyor ve birbirinden ayırıyor, ısınmış amım yükselen sabah güneşinde onun bakışlarına maruz kalıyor.

"Çok güzel," diye homurdanıyor, sonra başını eğip yarığımı uzun, açgözlü bir şekilde yalayarak beni sarsınca şok içinde bakakalıyorum.

Sızlandım. Kotunu çözüp o inanılmaz büyüklükteki boyu içime sokacağından emindim. Ama bunun yerine beni tekrar yaladı ve hırladı, "Balın çok lezzetli."

Sonra hiç geri çekilmeden diliyle bana saldırıyor ve zevkimi talep ederken başım yaprakların arasına düşüyor. Kollarından biri kalçalarımı tutuyor ve diğer eli geceliğimin yakasını aşağı doğru çekip göğüs ucumu buluyor ve sert parmak uçlarında acımasızca yuvarlıyor.

Kalp atışlarını hızlandıran adrenalin, korku ve keskin mutluluğun birleşimi aşırı. Onu kovalıyorum ama kovalayamıyorum ve ihtiyaç, hayal kırıklığı ve vücudumda zonklayan hormon kokteyliyle hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Çıkardığım seslere kahkahalarla gürlüyor ve klitorisimde harika hissettiren baskı kayboluyor.

Dimitri başını kaldırıyor ve berrak gözleri beni kolu kadar sıkı bir şekilde yakalıyor.

"Seni bağlamak zorunda bırakma beni Jenna," diyor, sesi öfkeliydi, sanki kurtulma onu öfke noktasına kadar rahatsız etmiş gibi, sonra bir parmağını daha pasajıma sokuyor.

Kıpırdamadan durmaya çalışsam da haykırıyorum. Onun iyi kızı olmak için. Düşünmeden, sadece daha fazlası için çaresizce, başını kavırıyorum ve onu kendime çekiyorum.

Memnuniyetle mırıldanıyor ve tam da ona ihtiyacım olduğu yerde beni yalıyor. Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum.

Vücudumda sahip olabileceğimi bilmediğim hisler uyandırıyor. Neredeyse çok fazla.

Sonra aşırı güçleniyor. Boşalıyorum, beni tamamen kontrolden çıkaran zevk dalgalarına kapılıyorum. Kalçalarımı tutmasaydı onu fırlatıp atacağımdan oldukça eminim. Gözlerim kendinden geçerek kapanmadan önce gördüğüm son şey, yukarıdaki gölgelikten süzülen güneş ışığının onun gümüş ve siyah saçlarını altın ve yeşil renklerle vurgulaması.

Patladım. Ben çırpınıyorum ve o koluyla beni sıkıca tutuyor. Vücudumda dönen her sarsıntı ve titreme boyunca klitorisimi kovalarken acımasız.

Beyaz ışık ayak parmaklarıma kadar içimde titreşiyor. Gerginleşip gevşiyorum ve ölümle burun buruna geldikten sonra hayatta olmanın sevinciyle dolu, onun yarattığı bir yaratık oluyorum. Bir şekilde kısıtlama, tüm coşkuyu dışarı fırlamak yerine içimde tutuyor. Daha önce hissettiğim her şeyden daha güçlü, güneş kadar parlak olan bu zevk.

Bu hayatımın en yoğun deneyimiydi: yavaş yavaş dünyaya dönüp gözlerimi açtığımda böyle düşünüyorum. Ama sanırım bunu bu adamın bana yaşattığı son orgazm için söylemiştim.

Dimitri hâlâ yüzünü bacaklarımın arasına dayamış, sakalının yumuşak dikenlerini iç bacaklarımın hassaslaşmış derisi üzerinde gezdiriyor, öpücükler konduruyor ve sıcak, ıslak diliyle daireler çiziyor.

"Dimitri."

Başını kaldırıyor ve ağzı müstehcen. Dudaklarının ve yanaklarının her yerinde sularım var.

"İşte benim iyi kızım."

Övgü içimde dalgalanıyor ve beni dışa eritiyor. Onun iyi kızı.

Ama sonra beni esir alan kişi kollarını bana doluyor ve akıcı bir hareketle ayağa kalkıyor. Ona yapıştım, orgazmın etkisiyle güçsüz düşmüştüm, beynim macun gibiydi.

Ayağa kalkacak kadar güçlenene kadar beni tutarak Rusça yumuşak sözler fısıldıyor. Uzun dakikalar sonra saçlarımı yüzümden çekip beni yavaşça bırakıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor usulca. "Bir kez daha."

Başımı sallıyorum ama . Bunun bitmesini istemiyorum. Gitmek istemiyorum.

Dimitri kollarını geniş, güçlü çıplak göğsünün üzerinde kavuştururken gözleri ciddi ve -sanırım- biraz hüznü, ağaç dövmeleri teninde belirgin. Kendine has bir yaratık.

"Eğer bu sefer seni yakalarsam..." Tehdidi yarım bırakır. "Kaç, küçük tavşan. Kaç."

Bacaklarım titriyor. Kararsızlar, emin değiller. Kendimi zorluyorum ve koşmaya başlıyorum. Sonra daha hızlı.

Kendimi bir arada tutmak ve düşmemek ya da belki de dönüp kendimi avcımın kollarına atmamak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

Güneş artık tamamen doğmuş, karanlık gitmiş. Ağır ayaklarım beni Dimitri'den uzaklaştırırken dünkü yolu hatırlıyorum.

Yol ve özgürlük çok yakın. Ormandan çıktığımda, Dimitri'nin adamının beklediği yerden sadece birkaç adım uzakta olacağım. Bunu istemeliyim, değil mi? Takipçimi duyabiliyorum ama o heyecan verici korku geçti. Kafamın içinde bir zevk vızıltısı ve bir kafa karışıklığı sisi var.

Ne yapıyorum ben?

Sonra ağaçların arasından çıktım ve işte oradaydı. Büyük siyah bir araba, motoru çalışıyor, kırmızı ışıkları ve plakası yanıyor.

Bir tutsaktım ve şimdi özgürüm. Kovalamacayı kazandım. Eğer bu kazanmaksa?

Omzumun üzerinden Dimitri'ye bakıyorum. Ormanın kenarında durdu ama nefes nefese olduğu söylenemez.

Kazanmama izin verdi, farkındayım.

Yani, bu çok açık, değil mi? Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildi. Beni Howard'dan kurtarmak, bana mükemmel bir randevu vermek, benimle flört etmek ya da bulunduğu köpeği kurtarmak zorunda değildi.

Tüm dövmelerine, takipçiliğine ve açıkçası sağlıksız davranışlarına rağmen Dimitri başından beri güvenli seçenek oldu. Hafızamı geri kazandığımda gitmeme izin vereceğini söyledi ve buna sadık kaldı. Katil bir mafya babasının olabileceğine inandığımdan daha onurluydu.

Arabanın hemen yanında duruyorum ve bana gerçeği tüm ışıklardan daha iyi gösteren yansıtıcı siyah yüzeye bakıyorum.

Bu adam istediğim her şey. Beni en iyi şekilde kullanacak. Beni şımartacak ve benimle ilgilenecek. Ve eminim ki benim için adam bile öldürür.

Bu yüzden araca atlayıp Londra'ya geri dönmeyi talep etmek yerine deliliği seçtim.

Derin bir nefes aldım ve topuklarımın üzerinde döndüm. Canavarın ormanına geri koşuyorum.

O da kovalıyor.

Gitmiyor.

Özgürlük teklifimi kabul edeceğini ve onu uzaktan izlemeye ve sevmeye geri döneceğimi düşündüğüm bir an, hatta belki birden fazla an oldu.

Ama onu ağaçların arasına doğru koşarken gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Beni yönlendirmesine izin vererek peşinden koşuyorum. Dizlerimdeki sarsıntıyı ya da boğazımdaki yanmayı hissetmiyorum. Sonunda benim olduğu sürece onu bütün gün kovalayabilirdim. Bu yüzden onu henüz kollarıma almaya çalışmadan uzaklaşmasına izin veriyorum.

Yaklaşıyorum. Adımlarımı ağırlaştırıyorum, böylece arkasından beni duyuyor, ondan kaçan küçük korku ciyaklamalarına kendi kendime sırtıyorum, çünkü bunun bizim oyunumuz olduğunu biliyorum. Ne de olsa evimize doğru geri dönüyor.

Jenna patikadan sapıyor ve bunu anlamam bir saniye sürüyor. Sonra eski bir taş ocağının parçası olan küçük açıklığı görüyorum, büyük tebeşir kayaları ve yerde ayaklarıyla birlikte havalanan altın kayın yaprakları var.

Bu karşı konulmaz bir davet. Bir hız patlaması ve onu yakalayıp yüzüme doğru çevirdiğimde çığlık atıyor.

Dizlerimin üzerine çökerken bir kolumla Jenna'yı belinden cezalandırıcı bir şekilde sıkıştırıyorum. Onu da benimle birlikte aşağıya inmeye zorladım ve kot pantolonumun düğmelerini açtım. Ereksiyonum serbest kaldı, sikim kalktı. Bana vurmaya çalıştığında, ellerini avuçlarımın içine aldım. Yıllardır dökülen yaprakların yaydığı toprağa sırt üstü düştüğünde, ellerini yüzünün iki yanına sıkıştırıyorum.

Vahşice davranıyorum, bunun farkındayım ama duramıyorum. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Kabaca soruyorum.

"Kırmızı" demesini beklerken sert nefesler alıyorum. Duracağım, duracağım. Kafamın içinde bunu biliyorum ama içimdeki canavar ona bu fırsatı verdiğim için bile kükrüyor.

"Hayır," diye inliyor, göğsü koşumuzun verdiği eforla kabarıyor. Ve bu benim için yeterli.

Ayak bileklerini tekmeleyerek ayırdım ve kendimi bacaklarının arasına soktum. Ama gerek yok. O zaten benim için yayılıyor, benimle birleşmek için benim kadar istekli.

"Zayka," diye nefes alıyorum. "Ya tyebya lyublyu." Seni seviyorum.

Anlamadığı zaman söylemek daha kolay. Sonra Rusça bir kelime seli başladı. Daha önce kimseye söylemediğim aşk ve sevgi sözcükleri. Onu yavaşça, emin adımlarla kalçalarımın yerine oturmaya zorlarken romantik cümleler dökülüyor ağızımdan. Kıvranıyor, beni ihtiyaç duyduğu yere getirmeye ve bizi daha hızlı bir araya getirmeye çalışıyor. Ama ben kararlıyım. Burada kontrol bende.

Kendim için olmasa bile onun için.

Benim için sırlıslık olmuş ıslak kıvrımlarını sikimin üzerinde hissetmekten zevk alıyorum.

"Bakire kanını sadece bir kez dökeceğim. Acelesi yok."

Ama var, tabii ki var. İkimizin de kalp atışları kovalamaca ve bu anın önemi nedeniyle yükseliyor. Bizi birlikte çentikliyorum ve o kendini çok küçük hissediyor. O küçük gizli yere doğru ittiğimde çok sıkı.

"Çok büyüksün," diye söyleniyor boynunu gererken, başı yaprakların yastığında.

"Uzanmak için tam bana göresin," diye fısıldıyorum. Şimdiden çalıntı cennet gibi hissettiriyor. Onu öpemiyorum bile

Çünkü onun masumiyetini çalarken yüzünü görmek istiyorum. "Benim için kanını akıt."

"Her şeyi yaparım," diye söz veriyor ve bacaklarını kaydırarak ayak parmaklarını uyluğumun arkasında aşağı yukarı gezdiriyor, bu da farkındalık kıvılcımlarına neden oluyor.

"Cesur kız." Geri çekilip içine daha fazla sokuyorum ve inliyor. Kelime, hareketlerinin ve ağlamasının duygusallığı içinde kayboluyor. Sanırım hayır. Ama en iyi türden bir hayır.

"Hepsini al." Kalçasını kavradım ve daha derine battım. Hıçkırıyor ve haykırıyor.

Kıpırdamadan, başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum, onu o güzel pembe delikten ayırırken ve bileklerini tutarken bile çok nazıkçe. Tatlılık ve ona sahip olmak için duyduğum vahşi ihtiyaç arasındaki zıtlık gözümden kaçmıyor.

"Büyük ama neredeyse vardın." O kadar ıslak ki, bakire gerginliğinin üstesinden geliyor.

"Mmph." Anlaşılmaz bir ses çıkarıyor.

"Kelimleri kullan yoksa bir dahaki sefere ağzını tıkarım," diyorum sertçe. "Yapamam!" Pantolonunu indiriyor ve göğsü kabarıyor.

"Yapabilirsin. Yapacaksın. Ve buna bayılacaksın."

Gözyaşını hissediyorum. Onu o kadar yavaş ve kasıtlı bir şekilde ihlal ederken gözlerinin acıyla dolmasını izliyorum ki bundan zevk aldığımı bilmemesi mümkün değil. Bu ilkel iddianın tadını çıkarıyorum. Acımasızca ama o da benim kadar berbat durumda, dudağını ısırtıyor ve yukarı doğru kıvrılıyor.

"İşte böyle, aferin kızıma." Geri çekiliyorum ve sonra daha fazla itiyorum, bir kez ve sonra tekrar. Hâlâ nefesimi ve kalbimi çalan yavaş pompalarla zorlamam gereken bir direnç var. "Küçük dar amcığın beni çok iyi alıyor."

Ve öyle. Boğulacak kadar zor girmesine rağmen, her vuruşta rahatlıyor. Benim için açılıyor.

Sonsuz bir sabrın ardından nihayet taşaklarımın derinliğine inene kadar, uzunluğumun her kısmı onun kremiyle bulaştı. Orada durakladım, tamamen birleşmiştik.

"Benim için çok iyi bir kız oluyorsun," diye fısıldıyorum ve ağzını kapatıp onu öpüyorum. Ağzını açıyor ve beni orada da kabul ediyor.

Başka bir hamle için geri çekiliyorum ve kalçaları kayarak beni kovalıyor.

"Gördün mü, şimdiden çok açgözlüsün," diye alay ediyorum. Her seferinde ona daha fazlasını veriyorum, bizi daha da . Yüzümü onunkine indiriyorum ve onu sertçe öpüyorum, orada da bizi birleştiriyorum.

Bu bir kadını fethetmek. Onu zeki bir av gibi yakalamak ve daha büyük, daha hızlı, daha güçlü olduğumu kanıtlamak.

Bunu istedi, bunun hayalini kurdu. Ama sanırım benim buna ihtiyacım vardı. Beni yıllardır içinde bulunduğum sıkıntı ve rutinden kurtaracak bir heyecana ve onu en ilkel şekilde kazanmanın zorluğuna ihtiyacım vardı.

"Artık benimsin." Sığ ve hızlı bir şekilde derin ve sert bir şekilde aralara serpiştiriyorum, aletimin hassas, daha büyük başlığının girişinde en sıkı olduğu yere girip çıkmasına izin veriyorum. Sonra kabzasına kadar sokuyorum ve rahminin girişinde olduğumu hayal ediyorum. Oraya boşalacağım, o kadar içine gireceğim ki, onun nerede bittiğinden ve benim nerede başladığımdan emin olmak imkansız. Öpücüğüm yanağına, sonra çenesine ve boynuna kayıyor. Onu tüketmek istiyorum.

"Evet, evet." Şimdi o da benimle birlikte hareket ediyor, ben kendimi tamamen onun içinde kaybetme ihtiyacına teslim olurken ritmimi yakalamış durumda. "Beni sonsuza dek senin yap, Dimitri."

Zevk, erimiş metal gibi omurgamın dibinde birikiyor. Bizi asla birbirimize yeterince yakınlaştıramam. Evlilik, bebekler, seks. Onun benim bedenimde ve zihnimde olduğu kadar ben de onun bedeninde ve zihninde olmak istiyorum.

Ama sanırım olabilirim, çünkü ağzımı teninden ayırıp yüzüne baktığımda, yüz ifadesi bir coşku resmiydi. Pembe dudaklarından sonsuz bir çılgılık yükseliyor.

"Seni takip ettim."

Ellerinden birini bırakarak kalçasını kavriyorum, dışa ve yukarı doğru iterek onu daha da açıyorum.

"Seni kovaladım." İttim. Sertçe.

Beni inanılmaz içine alıyor. Elini başımın arkasına götürüp tırnaklarını kısa saçlarıma ve kafa derime geçirmek için kısmi özgürlüğünü kullanırken beni yutuyor.

"Seni yakaladım."

Küçük saplantım nefes nefese kalmış ve inliyor. Parmaklarını daha sıkı sıkıyorum ve boştaki elimi göğsüne götürüyorum, onu nemli toprağa vururken meme ucunu kabaca sıkıyorum. Onu azdırıyorum, bize ilk katıldığımda tuttuğum tüm tasmaları bırakıyorum. O da beni daha fazla zorluyor, topukları kalçalarıma .

"Seni sahiplendi."

Ama dürüst olmak gerekirse, daha çok beni ayarttı mı? Bundan kurtulabilecek miyim?

"Boktan."

Vahşileştim. Her hamlede bir cümleyi bile tutturamıyorum. Tam olarak dediğim gibi yapıyorum, onu beceriyorum. Kontrolsüzce ve bir sonraki kelimeyi haykırırken, onun ırzına geçiyorum.

"Bred."

Geriye sadece en temel halim kaldı. Seven, isteyen ve alan parçam. Kendini parçalayan ve tüm kontrolünü kaybeden yaratık.

"Sen benimsin." Sesim hayvani. "Anladın mı?

Sen. Aitsin. Bana aitsin. Sahibinin adını söyle."

"Dimitri," diye boğuluyor.

"Daha yüksek sesle." Çabayla geri çekiliyorum, sonra tekrar içeri dalıyorum. "Dimitri!"

Boşalırken adımını haykırırken sikimin etrafında kenetleniyor. Tırnakları parmak eklemlerimi kavrarken ve topukları kalçalarıma girerken amı bana kenetleniyor.

Kendim ve onun için son bir kez pompalamaya çalışıyorum ama onun zevki beni yakalıyor ve vücudumu sarsan bir orgazma sürüklüyor.

"Jenna," derken boğuluyorum, ona her şeyimi veriyorum.
Peş peşe fışkırtarak içine boşalıyor, onu dolduruyorum.

JENNA

Sırtım kuru yapraklara ve toprağa gömülü, sıcak tenimin yanında serin ve taze. Çıplak kalçalarım Dimitri'ye sarılmış durumda ve onun ağırlığı üzerimde çok iyi ve ağır.

paramparça oldum. harap oldum. yıkıldım ve yeniden inşa edildim.

Tamamlandı.

Asla eskisi gibi olamayacağım.

Dimitri yavaşça çekiliyor ve o içimde olmadan, beni doldurmadan hemen bomboş kalıyorum. Beni yanlış anlamayın, son orgazmdan sonra zayıf düştüm ama toprak zemine tezat olarak onun sıcaklığını özlüyorum.

Tüm vücudum en iyi şekilde kırıldı, koşmaktan, gelmekten, ruhuma sahip olan adam tarafından ele geçirilmekten ağrıyor.

izledi, avladı. Şimdi ne olursa olsun -ki bundan tam olarak emin değilim- ben ona aidim.

"Zayka," diye mırıldanıyor Dimitri, kollarını gövdem etrafına doluyor ve ayağa kalkmadan önce beni kendine çekiyor.

"Beni taşımak zorunda değilsin," diye itiraz ediyorum, ama sadece zayıf bir şekilde. Çünkü güvenle tutulmak cennet gibi bir şey. O sıcak, güçlü ve sağlam. "Yürüyebilirim."

Gölmekten ofluyor. "Hayır."

"Koştum," diye belirtiyorum elimi boynuna götürüp kaslarını ve sinirlerini hissederken. Boşalması içimden kayıyor, aşağıya damlıyor ve ben pisliği durdurmak için değil, onun tohumunu içimde arzuladığım için amımı sıkıyorum. Dimitri'nin bebeğini istiyorum.

"Mükemmel," diye kabul ediyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Ama seni ben buldum ve artık benimsin."

Bu kelime içimde yankılanıyor. Onun mu? Bunun sadece seksi bir avcı şeyi olduğunu sanıyordum. Bunu kastettiğini fark etmemiştim.

Sanırım yapmalıydım. Benim onun olduğum konusunda çok açıktı.

"Bu da sana göz kulak olacağım anlamına geliyor." Beni kollarının arasına aldığı yan tarafımı ve kalçamı sıkıyor. "Sana bakmak benim için bir ayrıcalık."

Beni harekete geçiren de bu. Duygularım ciğerlerime doluyor. Bu adamı asla terk etmek istemiyorum.

Ağlıyorum. Beni eve geri taşıırken her şey bulanık. İçeri girip Karik'e yakında onu sevmeye geleceğimizi söylerken sadece sesinin gürültüsü var.

Yüzümü onun sıcak göğsüne bastırıyorum ve Dimitri mırıldanıyor, "Biliyorum, biliyorum."

Ama bilmiyor. Elbette bilemez, çünkü bunun benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelere dökebileceğimi sanmıyorum.

Kapılardan içeri dalıyor ve merdivenleri tırmanıyor, sonunda etrafımızı nemli bir sıcaklık sarıyor ve ben Dimitri düşün altına girmeden hemen önce onun göğsünden sıyrılıyorum, ikimiz de giyinik halde. Gıcırđıyorum ama rahatsızlıktan değil.

Uzun dakikalar boyunca beni kollarında ılık spreyin içinde tuttu. Altı metre kare olmalı ve su yağmur gibi yağıyor.

Sessizce, karo zeminde durana kadar beni vücudundan aşağı kaydırıyor.

"Neden ağlıyordun, zayka?" diye soruyor elbiseyi başımın üzerinden sıyrırken.

Ne zaman olduğunu sormayı ya da olmadığını söylemeyi düşündüm. Ama Dimitri'nin bir bakışı doğruluk serumu gibi. O bana yalan söylemedi ve ben aptallık ettim. Onun esiri olduğumu ve kendimi diğer insanların bir ilişkide onayladıkları standartlara uydurmam gerektiğini düşündüm. Kendimi Howard gibi sıkıcı bir varoluşa hapsetmem gerektiğini düşündüm.

Bunların hiçbirisi doğru değil.

Pantolonunu çıkardı ve sonunda sikini gördüm. Hepsi içime sığacak kadar büyük olduğuna inanamıyorum. Ereksiyon halinde ve boylu boyunca uzanan bir damar var. Ağzım onu yalamayı ne kadar çok istediğimle sulanıyor. Onu boğazımın arkasına götürmek ve beni kullanmasını sağlamak.

Ellerini saygıyla omuzlarımda gezdirirken göğüslerime bakıyor. Duş jeline uzanarak beni spreyin altında etrafında dolaştırıyor ve sanki çok sevdiği bir oyuncağıymışım gibi yıkıyor. Uzun dakikalar geçiyor ama gözyaşlarım dinmiyor.

Sorusuna hâlâ cevap vermedim, çünkü çok büyük bir soru ve korku düğümü hâlâ duruyor, ama ona duyduğum acıyla birleşiyor. Yine ateşlendim, muhtacım.

Şu anda kendisi için hiçbir şey almıyor, belki de o son kovalamacadan beri beni bırakmaması - bana dokunmayı bırakmaması - dışında. Sanki ondan asla ayrı kalmayacağıma karar vermiş ve sabırla benim konuşmamı bekliyor.

Kalbim daha hızlı atıyor. Bakışlarımı yukarı, yukarı, yukarı, yüzüne doğru sürüklüyorum.

"Çünkü seni seviyorum."

Kelimeleri fısıldıyorum ama duyduğunu biliyorum. Gözleri memnuniyetle parlıyor ve önümde yere çöküyor.

"Diz çöküyorsun," diyorum aptalca. Sanki bilmiyormuş gibi. Ama Dimitri Voronov'un kimse için diz çökmesine gerek yok. O, araştırdığı her şeyin efendisidir. Rotherhithe'in kralı hizmetkâr değildir. O bir dom.

"Bunun için olmam gerek." Kaldırmamı söylemek uzun işaret parmağıyla ayağıma vuruyor. Elimi omzuna koydum.

Ayağımı kıllı, kaslı kalçasına yerleştirip önce onu, sonra diğerini yıkarken dengemi korumak için.

Hiç bu kadar değer verildiğimi hissetmemiştim. Bu şekilde önemsendiğimi hatırlamıyorum. Belki de hiç olmadım.

"Üreme konusunda ciddiymdim," diye mırıldanıyor. Öne doğru eğilerek karnımın alt kısmına bir öpücük konduruyor, sakalı tenime sertçe değiyor. "Oraya bir bebek koyacağım."

O kovalamacadan sonra bittiğimi, tükendiğimi, kırıldığımı ve bekâretimi verdiğimi düşünmeme rağmen heyecan içimi titretiyor.

Bekaretimin en iyi şekilde elimden alınması.

Zekice bir yanıt olmalı, ama tek yapabildiğim "Tamam" demek.

Yüzünde memnun bir gülümseme beliriyor. Elimi tutuyor ve öpmek için ağızına götürüyor ve başını kaldırıp bana bakıyor.

"Seni seviyorum. Benimle evlenir misin?"

Ben daha sorusunu anlamadan parmağıma elmas bir yüzük taktı. Suda parıldııyor.

"Sen..." Beynim lapa oldu. "Sen bir mafya patronusun. Sen bir milyardersin. Benim için diz çökmemelisin."

Dudakları seğiriyor ama sonra eğlencesi kayboluyor. "Senin için diz çökeceğim. Çariçe'm."

Bu beni bir tuz sütununa dönüştürüyor ve hemen eriyip kanalizasyona akıyorum, onun tatlılığı tarafından sonsuza dek yok ediliyorum. Bu adam. Yok olmuyorum. Ama yere batıyorum ve kollarına düşüyorum.

"Evet." Sonra tekrar ağlıyorum, çünkü çok şanslıym ve vücudum mutluluk hormonlarıyla dolup taşıyor. Yorgunum, memnunum ve güvendeyim.

"Takipçim," diyorum öpücükler arasında. "Aşkıım."

"Senin," diye mırıldanıyor. Sonra beni geniş göğsünün hizasına çekiyor ve yumuşak karnıma sert bir uzunluk sokuyor. "Gel. Seni nasıl sevdiğimi göstermeme izin ver, nişanlım. Ben

seni tekrar tekrar talep edeceğim. Seni yetiştirdiğimden emin olmalıyım."

Ama beni kaldırırken kapı acilen çalındı.
Ve bir tane daha.

Bir "Patron!" çağrısı.

Sonra tekrar ve tekrar.

Dimitri bunu duymazdan geliyor, beni dikkatlice kuruluyor ve yatağına taşıyor. Beni yatırdı, gözleri benimkilere odaklanmıştı ama endişeli olduğunu görebiliyordum.

"Git, en azından ne olduğunu öğren." Mafyasının yerle bir olmasının sebebi olmak istemem.

"Teşekkür ." Beni çok tatlı bir şekilde öpüyor, sonra cırlıçıplak uzaklaşıyor.

Kapıyı açarken "Da," diye bağırır. Sanki adamları bu haber karşısında patronlarının erkekliğinin görkemli bir şekilde sergilenmesinden rahatsız olmayacak kadar sinirlenmiş gibi hızlı bir Rusça diyalog var.

Döndüğünde yüz ifadesi asıktır ve ereksiyonu kaybolmuştur.

"Ne oldu?" diye soruyorum. Ama aslında, sert olmadığında bile ne kadar büyük olduğuna hayranlıkla bakıyorum.

"Howard'ı buldular."

JENNA

Londra'nın merkezindeki evinin altındaki yeraltı otoparkının asansöründen çıktığımızda Mayfair'in kralı bizi bekliyor.

"Artem." Dimitri onu el sıkışarak ve sırtına bir tokat atarak selamlıyor. Görünüşe göre Londra Bratvaları birbirlerinden ayrılmıyor.

Hamile karısı -benim yaşlarımda, siyah saçlı bir kız- bana dostça bir gülümseme veriyor. "Seni balo salonunda bekliyorlar." Son kelimeyi ironik bir vurguyla söylüyor.

Başımı sallıyorum ve sinirlerimi gizliyorum. Üzerimde sarı saçlarımı mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran zarif yeşil bir elbise var ama yine de Howard'ı tekrar göreceğim için biraz endişeliyim. Dimitri siyah takım elbisesi içinde karanlık, heybetli ve muhteşem görünüyor. İpek astarı elbiseme uyuyor.

İkisini de haftalar önce yaptırmış. Bu beni kesinlikle korkutmalı ama korkutmuyor. Hayatının merkezinde benim için yarattığı bir boşluk var ve görünüşe göre ben bu boşluk için mükemmelim. İlk defa uyuyorum. Bu rol için doğru kişiyim: onun karısı.

Londra'ya dönerken Dimitri bana Londra Mafya Sendikası üyelerinin bir özetini ve nasıl

her bir üyeyi tanımak. Artem bizi altın ve metal aksanlı devasa bir odaya götürdüğünde bunların çoğu aklımdan uçup gitmişti. Mükemmel takım elbiseler giymiş adamlardan oluşan bir yarım daire var ve onlar ayrıldıklarında, büyük omuzlarının gizlediği şeyi görüyorum.

Kalın şeffaf plastik örtü zemini kaplıyor ve ortada bir adam metal bir sandalyeye bantlanmış durumda.

Howard. Gözleri vahşi ve korkulu, yanağı kırmızı bir morlukla şişmiş ve ağzının üzerinde gümüş bir bant var. Tişörtü kurumuş kanla çıtır çıtır olmuş.

Bıçağını hatırlayana kadar sempati duyuyorum. Hatıralar gözümün önünden geçiyor. Bu adam bana zarar vermek istemişti.

"Rotherhithe." Westminster'ın kralı gruptan ayrılıyor ve bize doğru yürüyor. Samimi bir şekilde el sıkıştılar. Yaşları birbirine yakın ama Dimitri'nin de dediği gibi Westminster'ın havalı bir aksanı ve Londra'dan sorumlu olduğunu düşünen bir havası var. Eminim bu odadaki her erkek onu bu düşünceden seve seve vazgeçirirdi, ama hepsi de onun bir figür olmasına izin verecek kadar ona saygı duyuyor gibi görünüyor.

"Ve sen de Jenna olmalısın." Westminster bana dönüyor ve Dimitri'nin belimi kavrayışı sahiplenici bir şekilde sıkılaşıyor. "Başına bunlar geldiği için üzgünüm. Çeşitli intikam talepleri var ama seninki en güçlüsü." Westminster'ın bakışları Dimitri'ye kayıyor, sonra tekrar bana dönüp bekliyor.

"Howard'ın ölmesini isteyip istemediğini bilmek istiyor, zayka," diye gürlüyor Dimitri kulağıma.

"Oh! Ben..." Bunun için ne yazık ki hazırlıksızım.

"İstedığınız kadar zaman ayırın." Dimitri sıcak ve güven verici.

Howard'ın tutulduğu yere yan gözle bakıyorum. Çoktan bir şiddet yaşandığı belli ve plastik örtü zemini ayakkabılardan korumak için değil. Kan bekliyorlar.

Gerçekten bir şey önerebilir miyim? Kelimeleri bile bilmiyorum. Ve bununla yaşamak istediğimi sanmıyorum.

Bir saniye sonra "Bırakayım da başkası karar versin" dedim. "Başkalarının hak iddia ettiğini söylemiştin?"

Ben konuşmamı bitirmeden Dimitri hareket ediyor. Yanındaki kılıftan bir silah çıkarıp Howard'a gelişigüzel ateş ettiğinde beynim bunun ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamıyor, ta ki kulaklarım gürültüden çınlayana ve ben titrerken Dimitri omzumu ovup yatıştırıcı bir şeyler mırıldanana kadar.

Howard'ın çığlığı ağzındaki bant yüzünden duyulmuyor ama duyulabiliyor.

Dimitri Howard'ı vurdu.

Howard'ın kasıklarındaki delikten kan sızıyor ve plastik çarşafın üzerinde canlı kırmızı bir spreyci var. Bağların içinde titriyor, çığlık atıyor, belli ki hâlâ hayatta.

Şok oldum.

Ama yine de değilim. Dimitri bana böyle biri olduğunu söyledi. Kendim için bir karar vermemi bekledi ve kararımdan vazgeçtiğim anda istediği intikamı aldı.

"Hepimizin bir şansı olacağını söylemiştiniz," diye homurdanıyor toplanan krallardan biri.

Bir başkası "Neden onu leğen kemiğinden vurdun?" diye sorar.

"Vurulmak için en acı verici yer olduğu söyleniyor," diye cevaplıyor nişanlım sohbet eder gibi.

"Güzel." Westminster başını sallıyor. "Yaşamaya izin verilmesini savunmak isteyen var mı?"

Diğer krallardan biri homurdanıyor ve Howard ağlamaya başlıyor.

Lambeth neşeyle, "Tecavüzcüleri hayatta tutmayı öneren herkesi vururum," diyor.

"Herkes onun ölmesi gerektiği konusunda hemfikir. Tek soru, bunu nasıl ve kimin yapması gerektiği" diyor Artem.

"Ben," diyor Dimitri ve ses tonundaki vahşiliğe neden şaşırdığımı bilmiyorum.

"Benim bölgemde yaşıyordu" diye bir ses geliyor, hemen "Bıçağı benim bölgemden aldı" ve "Otel

ve restoran Canary Wharf'taydı."

"Açıkkçası onu kimin öldüreceği umurumda değil, ama bunu çabucak yapabilir miyiz? Öğle yemeğine kadar karımın yanına dönmek istiyorum," diye homurdanan başka bir adam saatine bakıyor.

"Kremalı çöreği yeni gelininle mi dolduruyorsun, Blackstone?" Laurent diyor ki. "Kızının en iyi arkadaşı olduğu doğru mu?"

"Bu sadece ismen bir evlilik," diye cevap veriyor Blackstone, gözlerini kaçırarak, evet, kızının en yakın arkadaşıyla evlendiğini ve işin içinde krema olduğunu az çok onaylıyor.

Nedense bu beni daha iyi hissettiriyor. Buradaki tek berbat, büyük yaş farkı olan çift biz değiliz. Dimitri'ye bakıyorum ve buz gibi gözleri yumuşacık. Bana o şekilde baktığında oyuncak ayı mavisini oluyorlar ve sanki onun evreninin merkezinde ben varmışım, burada başka kimse yokmuş gibi hissediyorum.

"İşte bu yüzden gidip onu becermek zorundasın," diye devam ediyor Laurent eğlenerek.

Blackstone'un kulakları kızarır. "Bu-"

"Hepimiz sırayla yapabilir miyiz?" Lambeth öneriyor.

Artem kuru bir ifadeyle, "Ölüm öyle bir şey değil," diyor.

"Evet, anladım," diyor Lambeth. "Ama adil olan adil olandır. Hepimiz o pisliği öldürmek istiyoruz ve sen onu çoktan sakatladın, Rotherhithe. Kimin iddiası daha büyük?"

Jeanette Laurent kocasına "Alet boyutlarını karşılaştırabilirsin," diye mırıldanıyor ve gülüyorlar.

Westminster sinirli bir iç geçirir.

"Peki, bu durumda-" diye başlar

Lambeth.

"Eğer bu konuda çocuklaşacaksanız," diye araya giriyor Artem, "bunu Matematik Kulübü yöntemiyle halledeceğiz."

Westminster sıkılmış dişlerinin arasından, "Yine mi bu?" diyor.

"Londra Matematik Kulübü nedir?" Sessizce soruyorum ama konuşmalarda bir durgunluk oluyor ve herkes dönüp bana bakıyor. Dimitri bir hırıltı çıkarıyor ve beni kendine yaklaştırıyor.

"O salak karısına mafya babası olduğunu söylemek istemedi." Lambeth, Canary Wharf'ın kralını işaret ediyor.

Adam omuz silkiyor. "Sanki karınızı elinizde tutmak için her şeyi yapmazmışsınız gibi."

Lambeth, "Ona bunun bir matematik kulübü olduğunu söyledi," diyor. "Fikir bir şekilde... Aklıma takıldı."

"Asıl meseleye dönelim beyler," diye Westminster. "Toplam 98 çarpı 63'tür."

"6174," diyor grubun kenarındaki bir adam, elinde telefonuyla.

"Bu hile yapmaktır," diyor Westminster kesin bir ifadeyle.

"Biz mafya patronuyuz, on iki yaşındaki matematik inekleri değil.

Hile yapıyoruz."

"Hayır," diye yanıtlıyor Westminster abartılı bir sabırla.

"Londra Matematik'te, yani Mafya Sendikası'nda, biz-" "Lanet ."

ana kadar sessizliğini koruyan bir adam öne doğru atılır, Howard'ın kafasını tutup geriye çeker ve kimse tepki veremedi bacağına ustaca bir hareketle boğazına doğru kaydırır. Kan havaya yayılır ve sonra sıçrar

plastik tabakanın üzerine. Şaşkınlıkla bakıyorum.

Adam Howard'ı bırakır ve Howard yere .

Bir anlık şaşkın bir sessizlik olur.

"Kahretsin, Angel! Bütün eğlencemizi mahvettin," diye itiraz ediyor Lambeth.

"Da." Angel'ın kralı küçümser ve başı eğik bir şekilde uzaklaşır.

Canary Wharf'ın patronu kaşlarını çatarak, "Nesi var bunun?" diye sorar. "Çok sportmenlik dışı diyebilirim."

Westminster iç çeker ve Dimitri'ye ters ters bakarken alnına masaj yapar. "Siz Bratva salaklarının hiç terbiyesi var mı?"

Dimitri alaycı bir tavırla, "Görünüşe göre öyle değil," diye cevap verir.

Howard'dan bir hırıltı geliyor ve kan, odada yankılanan korkunç bir damlama sesiyle sıçramaya devam ediyor.

büyük bir oda. Sonra hareketsiz kalıyor. Gitti. Cam gibi gözlü ve ölü. "İyi misin?" Dimitri soruyor, alçak sesle ve sadece benim kulaklarım için

Diğer adamlar başlarını sallayıp uzaklaşmaya, sohbet etmeye ya da bizden önceki adam hakkında yorum yapmaya başladılar.

Bakışlarımı kandan çekiyorum -o kadar çok kan var ki, bir insanın içinde bu kadar çok kan olduğunu bilmiyordum- ve Dimitri'ye odaklanıyorum. Ve aniden dünyam yeniden düzene girdi.

Koruyucu kucaklamasının çemberinden başka bir şey yok.

"Evet. Hadi eve gidelim ve unutalım... Adı neydi?"

Dimitri'nin gülümsemesi yavaştı. "Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum. Önemli biri olamaz. Senin ilklerinden biri değil." Belimi sıkıyor. "Sonunculardan da değilsin. Ben bunların hepsiyim."

Sırıyorum. "İlk takipçim ve sonuncusu." "İlk randevum," diye ekliyor.

"İlk öpücüğüm." Howard'ın ilk öpücüğümü almış olabileceğinden endişelenmem bir ömür önceymiş gibi geliyor. Ve şimdi o gitti. Sadece Dimitri ve ben varız.

Bizi döndürüyor ve uzaklaşmaya başlıyoruz. "Önce seni kovalayacağım."

"İlk aşk."

"Mm." Onunki tatmin edici bir gümbürtü. "İlk ve tek olarak seni yetiştirmek için."

"Yine de bunun üzerinde daha fazla çalışmalıyız." Sırıyorum, bizi yanlışlıkla bir araya getiren adamı geride bırakıyorum. Geleceğin olasılıkları içimi ürpertiyor. Dimitri ile. Benim muhteşem, vahşi, tehlikeli mafya patronum. Benim patronumla. "Emin olmak için."

. . .

BUGÜN

Sevdiğim şeyden kaçıyorum, çünkü o beni her zaman yakalayacak.

O benim karanlık canavarım ve tesellim. Geceleri tüm sorumluluklardan kaçan beyazlar içindeki bakiresi, gündüzleri ise çocuklarının şefkatli annesi olabilirim.

Ormanda kendimize karşı dürüst olabiliriz.

- *CATCHMEKISSME*

EPILOGUE

DIMITRI

8 YIL SONRA

"Baba!" En büyük kızımız Tatiana patikadan bize doğru koşuyor, Karik de peşinde, kuyruğunu sallıyor. Bir taraftaki ağaçlardan sopaların çarpışma sesleri geliyor ve oğullarımızın şövalyecilik oynadıklarından şüpheleniyorum.

"Dushenka, ne oldu?" Küçük kızım için Rusların kullandığı sevgi sözcüğünü kullanarak sordum. Evet. Artık o kadar da küçük değil. Küçük olan Aurora, en küçüğümüz. Uyuyor ve bebek askısıyla göğsüme bağlı, başparmağı ağzında.

Haftada en az bir kez yaptığımız gibi, tüm aile ormanda yürüyüşe çıktık. Güneş yükseklerdeki kayın ağaçlarının yaprakları arasından parlıyor. Jenna'yla birlikte bu ormanda ilk kez koştuğumuz zamanı hatırlayarak gülümsüyorum.

Ağaçlar gibi Jenna da büyüdü ve gelişti. Şimdi Londra, Rotherhithe'de bir köpek kurtarma merkezini yönetiyor. Karıma şöyle bir bakıyorum. Dört çocuktan sonra biraz daha yumuşak ve kıvrımlı ama onu şimdi eskisinden daha çok seviyorum. Ne zaman düşünsem

Aşkımlın sınırına ulaştık, daha fazla dal yetiştirmek için daha fazla filiz var.

"Saklambaç oynamak istiyorum ama çocuklar birbirlerini sopalarla dürtmekten vazgeçmiyorlar," diye ciddi bir şekilde açıklıyor Tatiana bizimle birlikte zıplayarak Jenna'nın yanına gidip elini tutarken. Karik de onunla birlikte ilerliyor. Köpeklik hayatının baharında olan Karik, Jenna'nın ara sıra bakması için eve getirdiği yavrulara karşı çok sabırlı ve tüm çocuklarımıza tapıyor. Ama en çok Tatiana'yı seviyor, mümkünse hep onun yanında.

Jenna'nın diğer eli benimkinde ve başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdiğimde karım bana bakıyor ve bilmiş bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

"Liam ve Noah'nın seninle oynamaktan başka şeyler yapmaya da hakları var," diyor Jenna hafifçe ve ben de elini sıkıyorum.

İki oğlumuzun isimlerini Jenna koydu ve İngilizceye benzeyen isimlere sahip olmalarının benim Rus etkimi dengelediğini söyledi. Ama onlar baştan aşağı Bratva çocukları. Bu genç yaşta bile biraz kana susamışlar ve her zaman ilk çamura bulanana ya da yaralı bir kuştan bir kediyi kovalayan oluyorlar.

"Biliyorum." Tatiana gözlerini devirir. "Ama babam da saklambacı sever."

"Chase'i sevdiğim kadar değil," diyorum, başımı Jenna' kulağına eğiyorum ve o da kıkırdıyor, ben de yumuşak sarı saçlarına hızlı bir öpücük konduruyorum.

"Baba, öpüşmeyi kes!" Tatiana, Jenna ve beni belki de yanımızdaki çocuklarla yapmamız gerekenden biraz daha fazla tutku ve daha az ihtiyatla öpüşürken gördüğünde İngiliz dadımızın ona öğrettiği yeni kelimeyi kullanarak şikayet ediyor.

Ciddi ve hüzünlü kızımın yeşil bakışlarıyla karşılaşıyorum. Görünüş olarak annesine çok benziyor ama mizaç olarak daha çok bana benziyor. Ya da Jenna beni neşelendirmeden önceki halime.

"Üzgünüm. Kur yapmak yok," diyorum samimiyetsizce. "Yok. Asla." "Asla kanoodle yapmayacağım," diye ilan ediyor bir şekilde. "Bu iğrenç. Ve erkekler de iğrençtir."

Jenna gülerek, "Ama iğrenç olmana rağmen kardeşlerinin seninle saklambaç oynamasını istiyorsun," diyor.

"Bu farklı," diyor Tatiana küçümseyerek ve yedi yaşındaki bir çocuğun aşırı enerjisiyle ilerliyor.

Tüm çocuklarımız canlı teller, ancak Aurora bir istisna olduğunu kanıtıyor, tüm bu konuşma ve aile yürüyüşü boyunca memnuniyetle uyukluyor. Ormanın büyük kayaların olduğu kısmına doğru bir köşeyi dönüyoruz - ki hepsiyle ilgili güzel anılarım var - ve iki oğlumuz yan taraftan içeri dalıyor, sopa-kılıç dövüşünü unutmuş bir şekilde ebelemece oynamak için talepte bulunuyorlar.

"Şimdi saklambaç oynuyoruz," diyerek üç büyük çocuk arasında başlayan tartışmayı kesiyorum. Jenna başını sallayarak onaylayınca gözlerimle söz veriyorum: "Ve sonra kovalayacağız." Yanakları pembeleşiyor ve karıma bir bakışım ile bile son derece yaramaz şeyler düşündürebiliyor olmam sevindirici.

Çocuklar şimdiden saklanacak yerleri tartışıyor, bir o yana bir bu yana zıplıyorlar.

"Aurora ve ben önce arayacağız," diye masumca teklif ettim ve Jenna'yı bıraktım.

Jenna'nın gözleri büyüdü. Geçen yıl çok baharatlı bir saklambaç oyunu oynamıştık ve bütün çocuklar itaatkâr bir şekilde saklanırken ben karımı تنها bir yerde bulmuştum.

Parmaklarıma hızlıca boşaldığı o çok kısa karşılaşmanın bizi daha sonra daha fazla yetişkin eğlencesi için havaya soktuğunu ve dokuz ay sonra Aurora'nın geldiğini söylemek yeterli. Bir bebek daha yapmaktan bahsediyorduk ve karımı doğurmaktan her zaman çok keyif almışımdır. Ama bu anı özellikle çok özel.

Bir elim gözlerimin üzerinde, diğeri gözümün kenarından bakan bebeğimin başını okşayarak saymaya başlıyorum

Herkesin hangi yöne gittiğine dair duyduklarımın doğru olup olmadığını kontrol etmek için.

Liam ve Noah bir kayanın etrafından dolaşıyor, bir şey hakkında tartıştıklarını duyabiliyorum. Tatiana bir ağacın arkasına saklanmak için ormana gitti ve Karik de onunla birlikte olmalı çünkü onu göremiyorum ama en büyük çocuğumuzun kısık bir sesle onun adını söylediğini duydum.

Jenna kısa bir tereddütten sonra çalılıkları seçiyor. "Geliyorum, hazır ol ya da ," diye sesleniyorum gözlerimi açıp

Beni izleyen meraklı çocuk yüzlerini kontrol ediyorum.

Jenna'nın saklandığı yere yaklaşırken, "Seni görebiliyorum Tatiana," diyorum. Yaprakların arasından bakıyor, yüzü bana dönük, ters yöne gitmemi bekliyor.

Gizlice yaklaşıyorum ve neredeyse ona ulaşana kadar ayaklarımın altında bir yaprak hışırtısı duyuyor ve ellerimi yanlarından geçirirken dönüyor.

"Dimitri." Boynunu ortaya çıkarmak için çenesini eğerek arkasına yaslanıyor.

"Seni buldum," diye fısıldıyorum. Aurora'nın başını korumaya dikkat ederek Jenna'nın boynundaki sıcak, açıkta duran nabza bir öpücük konduruyorum. Aletim seçiriyor, onun bana boyun eğmesi için her zaman çok istekliyim. "Seni sonra yakalarım."

Kovalamaca oyunlarını ve ormandaki sahnenin özel baharatlı [çizimlerinigenişletilmiş epilogu](#) buradan [gelen kutunuza alabilirsiniz](#). görmek için

Takıntılı yaşlı bir mafya patronuyla daha ilkel bir oyun oynamak istiyorsanız, [Caught by the Kingpin](#)'e göz atın.

Oh hey, hala buradasın. :) Merhaba! Bu kitabı
beğendiyseniz, yorum bırakarak yardımcı olmanız çok tatlı
olur.
ya da bir yorum. Bir sonraki sayfada.

THANKS

Okuduğunuz için teŖekkür ederim, umarım .

Biraz daha Dek Mutlu okumak ister misiniz? [Özel sonsözleri ve ücretsiz hikayeleri almak için tıklayın!](#) veya EvieRoseAuthor.com adresine gidin

Eğer vaktiniz varsa, kitaplar hakkında konuşmayı sevdiğiniz her yerde bir yorum yazarsanız çok memnun olurum. Yorumlar, ne kadar kısa olursa olsun, okuyucuların sevecekleri hikayeleri bulmalarına yardımcı olur.

Haberleri ilk önce almayı seviyor musunuz? Beni tercih ettiğiniz sosyal medya platformunda takip edin

- Okurlarla sohbet etmeyi seviyorum ve siz de en son dedikoduları öğreniyorsunuz.

Eğer haber bülteni çok fazla bağlılık gerektiriyorsa, beni [BookBub](#)'da takip etmenizi öneririm, orada sadece yeni yayın bildirimleri ve fırsatlar alacaksınız.

INSTALOVE BY EVIE ROSE

Stalker Stalker'ım

Tarafından

ŞımartıldıKingpins

Göz göze geldiğimiz andan itibaren, ben onun şanslı kızıyım... Ama ödemem gereken bir bedel var

Düşmanı tarafından sahiplenildi

Yaşlı, güzel ve sert bir adam olan acımasız yeni kralın ateşkes için böyle bir bedel ödemesini beklemiyordum: anlaşmalı bir evlilik.

Kamuoyundaki İddiası

İlk seferim kardeşimin en iyi arkadaşına satıldı.

Mafia Patronu Kingpin'in

Bebeğinden Hamile

Kingpin'den yardım istedim. O da evlilik teklif etti.

Bebek Teklifi

Patronum beni internetten "sihirli meyve suyu" alırken yakaladı... Ve şimdi de bebeğimin babası olmak istiyor!

Huysuz Patronlar

Daha Yaşlı Daha Sıcak Daha Huysuz

Milyarder patronum, çalışmam gerekirken beni kitap okurken yakalıyor. Peki ya cezası?

Uzun, Esmer ve Huysuz

Patronum beni bardan almaya geldiğinde, sarhoş olduğum ve sahte erkek arkadaşımı tıpkı onun gibi tarif ettiğim için çıldırmasını bekliyorum. Ama o evlilik talep ediyor...

Londra Mafia Patronları

Mafia Patronu Tarafından

Yakalandı

Masum bir kaçak olabilirim ama mafya babası tarafından öldürülen arkadaşımın intikamını almak için onun cenazesindeyim: King.

Kingpin tarafından alındı

Uzun boylu, esmer, yaşlı ve tehlikeli. Onu istememeliydim.

Mafia Kralı tarafından çalındı

Bunca zamandır beni izlediğini bilmiyordum.
Kaçmak için bir planım vardı. O gelene kadar düğün provamda her şey mükemmel gidiyordu.

Kingpin tarafından yakalandı

Kingpin, kaçmaya çalışarak sabrını sinamamam gerektiğine dair bir uyarı homurdanıyor.

Onun küçük esiri olarak kalmamın imkanı yok.

Mafya tarafından sahiplenildi

Eski erkek arkadaşımın babasına aşığım: benim iki katım yaşında tehlikeli ve güçlü bir mafya babası.

Bratva tarafından kaçırıldı

Kahve dükkanına gelen bu adama dayanılmaz bir aşk besliyorum. Her gün. Yaşlı, güzel, mükemmel giyimli. Rus aksanı ve gümüş gözleri var.

Mafia Patronu Tarafından Kaçırıldı

Sevgilim bıçak çekince kendimi banyoya kilitledim. Sonra uzun boylu, karanlık bir kurtarıcı kapıdan içeri girdi... ve beni kaçırdı.

Bratva tarafından tutuldu

"Sana kim zarar verdi?"

Ne olduğunu anlamadan, muhteşem komşum beni kollarına aldı ve çatı katına götürdü. Ve gitmeme izin vermiyor.

İğrenç İskoç Kingpins Yasak İtiraz

O daha yaşlı ve zengin, ve ben eski sevgilime yalvarırken gençlik aşkım yeniden su yüzüne çıkıyor.

mafyanın ayarladığı evlilikten kaçmama yardım etmesi için. Bana kovmak istediği bir baştan çıkarıcıymışım gibi bakıyor ama İskoç şatosunda karda mahsur kaldık.

Tutsak Arzular

Onu öldürmek için gönderildim ama beni yakaladı ve onun merhametine kaldım.
Ona yalvarırsam gitmeme izin vereceğini söylüyor.

Hevesli Ev Kadını

En iyi arkadaşının babası ücretsiz kullanabileceği bir ev kadını için ilan vermiştir ve o da mükemmel bir adaydır.

CONTEMPORARY ROMANCE BY EVIE ROSE WRITING AS EVE PENDLE

Wildbrook'un Sırları [Her](#)

[Nemesis saat 17:00'ye](#)

[kadar](#)

Adam huysuz, kız gün ışığı. Birlikte kara gömülmek üzereler. Ve sadece bir yatak var.

[Gece Yarısına Kadar Sahte](#)

[Randevusu](#) Adam seksi. Zengin. Otoriter. Ve huysuz. Kız nazik, kapana kısılmış ve yakında beş parasız kalacak.

[Huysuz Komşusu Cadılar Bayramına Kadar](#)

Çok güzel ama huysuz.

Dikkat çekici, neşeli ve başı büyük belada.

[Noel'e kadar patronu](#)

Ona katlanamaz ama teklifi çok caziptir. Adam çok fazla sırrı olan alaycı bir milyarderdir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.